Temat: Odpowiedź na uwagi/wątpliwości formalne dotyczace MEW Lubicz.
Nadawca: Karol Przepióra <karol.przepiora@ioze.pl>
Data: 2014-04-09 16:08
Adresat: <sekretariat@wodociagi.torun.com.pl>
Kopia: <eruczkowska@wodociagi.torun.com.pl>, <gkostulski@wodociagi.torun.com.pl>, <jtrawinski@wodociagi.torun.com.pl>, <wmajewski@wodociagi.torun.com.pl>, <zklonowski@wodociagi.torun.com.pl>, <bgorzynski@wodociagi.torun.com.pl>, <lplucinski@wodociagi.torun.com.pl>, <swesolowski@wodociagi.torun.com.pl>, <lukasz.kalina@ioze.pl>, <michal.kubecki@ioze.pl>

Szanowni Państwo,
w związku z przesłanymi przez Państwa wątpliwościami/uwagami dotyczącymi przyjętych warunków brzegowych dla przygotowania części technicznej,
oraz wątpliwościami/uwagami dotyczącymi treści pkt. 3 i 4 Audytu w załączeniu przesyłamy stosowne odpowiedzi.

Z wyrazami szacunku:
Karol Przepióra

karol.przepiora@ioze.pl

Instytut OZE

Instytut OZE Sp. z o.o.
ul. Staszica 1/115
25-008 Kielce

tel. +48 41 301 00 23
fax. +48 41 341 61 03
email: biuro@ioze.pl
www.ioze.pl www.instytutoze.pl

NIP: 959-185-89-42
REGON: 260294313
KRS: 0000328763

Załączniki:

Uzupełnienia z dnia 09.04.14.pdf	681 KB
Załącznik nr 1.pdf	1,5 MB
Załącznik nr 2.doc	64,5 KB
Załącznik nr 3.pdf	2,2 MB

WÓJT GMINY LUBICZ
ul. Toruńska 21
87-162 LUBICZ

Lubicz Dolny, 2014.03.25

GP.6727.83.2014.WS

WYPIS

z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Lubicz Dolny uchwalonego przez Radę Gminy Lubicz uchwałą Nr XLI/490/05 z dnia 16 listopada 2005 r. ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego Nr 23, poz. 338 z dnia 24 lutego 2006 r.

Działki nr 51/5, 51/7 i 51/9 oraz część działki nr 413/6 w miejscowości Lubicz Dolny i działka nr 1/19 oraz część działek nr 1/25 i 1/26 w miejscowości Lubicz Górny

Ustalenia szczegółowe:

ZN
1) przeznaczenie podstawowe: zieleń nieurządzona;
2) przeznaczenie dopuszczalne: użytek ekologiczny (na części terenu);
3) obowiązek uwzględnienia reżimów ochrony wynikających z położenia części przybrzeżnej na terenie rezerwatu przyrody „Rzeka Drwęca";
4) obowiązek uwzględnienia zakazów wynikających z położenia na terenie ochrony bezpośredniej ujęcia wody „Drwęca";
5) obowiązek uwzględnienia zakazów wynikających z położenia na terenie ochrony pośredniej ujęcia wody „Drwęca" i „Jedwabno";
6) obszar zagrożenia powodzią.

Ustalenia ogólne:

Następujące oznaczenia graficzne są obowiązującymi ustaleniami planu:
1) granice obszaru objętego planem;
2) przeznaczenie terenów oznaczone symbolem literowym i numerem porządkowym;
3) linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu obowiązujące;
4) rezerwat przyrody „Rzeka Drwęca";
5) granice Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Drwęcy;
6) granica zasięgu wód powodziowych 1% - woda stuletnia;
7) obszar zagrożony powodzą;
8) granice terenu ochrony bezpośredniej ujęcia wody „Drwęca";
9) granice terenu ochrony pośredniej ujęcia wody „Drwęca" i „Jedwabno".

Ilekroć jest mowa o:
1) „przeznaczeniu podstawowym" - należy przez to rozumieć takie przeznaczenie, które winno przeważać na danym terenie określonym liniami rozgraniczającymi;
2) „przeznaczeniu dopuszczalnym" - należy przez to rozumieć rodzaje przeznaczenia inne niż podstawowe, uzupełniające lub wzbogacające przeznaczenie podstawowe;
3) „terenie" - należy przez to rozumieć obszar o określonej funkcji, wyznaczony na planie liniami rozgraniczającymi i oznaczony odpowiednim symbolem przeznaczenia terenu wraz z liczbą porządkową;
4) „obowiązującej linii rozgraniczającej" - należy przez to rozumieć linię wyznaczającą podziały terenu opracowania na obszary o różnym przeznaczeniu, a także ustalone podziały wewnętrzne, w obrębie jednego przeznaczenia;

5) „dostępności ogólnej" - należy przez to rozumieć nieograniczony i swobodny dostęp do terenu, m.in. zakaz budowy ogrodzeń;
6) „dostępności ograniczonej" - należy przez to rozumieć dostęp limitowany, a w szczególności ogrodzeniem, zakazem wstępu itp.;
7) „drogach wewnętrznych" - należy przez to rozumieć wydzielone działki geodezyjne, umożliwiające skomunikowanie terenów i działek z drogą publiczną, stanowiące własność lub współwłasność osób fizycznych lub prawnych, o ograniczonej dostępności - umożliwiającej dostęp do drogi publicznej;
8) pojęcia występujące, a nie wyjaśnione w planie, należy interpretować zgodnie z definicjami przyjętymi w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz z definicjami wynikającymi z Polskich Norm i przepisów odrębnych, obowiązującymi w dniu podjęcia niniejszej uchwały.

Zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego:
1) zakaz lokalizacji przedsięwzięć wymagających decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, z wyjątkiem dróg i sieci infrastruktury technicznej;
2) zakaz przekształceń terenu w zakresie makroniwelacji z wyjątkiem prac związanych z budową układu komunikacyjnego i infrastruktury technicznej;
3) należy zachować i wzbogacić o elementy przyrodnicze istniejące ciągi ekologiczne w dolinie rzeki Drwęcy i Strugi Lubickiej;
4) nakaz zachowania min. 20% powierzchni każdej działki budowlanej lub terenu jako powierzchni biologicznie czynnej, o ile ustalenia szczegółowe danego terenu stanowią inaczej;
5) obowiązek kształtowania panoramy od strony rzeki Drwęcy, pod kątem zachowania ładu przestrzennego;
6) zachowanie istniejącego starodrzewu na całym obszarze objętym planem, a w szczególności: rezerwat przyrody „Rzeka Drwęca" wzdłuż brzegu rzeki Drwęcy i Strugi Lubickiej, parku typu krajobrazowego (przy młynie), cmentarzy, oraz wzdłuż ciągów komunikacji drogowej;

Ichtiofaunistyczny rezerwat przyrody „Rzeka Drwęca" - Zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 27 lipca 1961 r. (M. P. Nr 71, poz. 302), obejmujący koryto rzeki Drwęcy wraz z przybrzeżnym pasem terenu o szerokości 5,0 m, Dolina Drwęcy stanowi korytarz ekologiczny o znaczeniu krajowym. Na terenie rezerwatu obowiązują reżimy ochronne m.in.: zakaz wycinania drzew i krzewów z wyjątkiem niezbędnych zabiegów pielęgnacyjnych i gospodarczych na warunkach ustalonych przez konserwatora przyrody, zakaz wycinania trzciny, sitowia i innych roślin oraz koszenia trawy.

Na terenach położonych w Obszarze Chronionego Krajobrazu Doliny Drwęcy wprowadza się m.in. następujące zasady gospodarowania:
1) zakaz lokalizowania obiektów przemysłowych i rolniczych, uciążliwych dla środowiska;
2) obowiązek wyposażenia istniejących obiektów w urządzenia ochrony środowiska;
3) zakaz lokalizacji obiektów z rozbudowaną infrastrukturą techniczną i komunikacyjną;
4) nakaz zachowania wysokiej estetyki i harmonii z krajobrazem nowopowstających obiektów budowlanych;
5) nakaz zachowania i pomnażania zasobów zieleni;
6) projektowania i realizacje zadań melioracyjnych należy poprzedzić ekspertyzami ekologicznymi;
7) maksymalne ograniczenie przekształceń powierzchni ziemi;
8) prowadzenie wzmożonego nadzoru budowlanego w zakresie ładu przestrzennego i dyscypliny budowlanej.

Tereny ochrony ujęć wody „Drwęca" i „Jedwabno" ustanowione zarządzeniem nr 1/2004 Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku z dnia 16 stycznia 2004 r. (Dz. Urz. Woj. Kuj.-Pom. Nr 22, poz. 268 z dnia 24 lutego 2004 r.):

1) teren ochrony bezpośredniej ujęcia wody „Drwęca", na terenie której nakazuje się: odprowadzać wody opadowe w sposób uniemożliwiający przedostawanie się ich do urządzeń służących do poboru wody; zagospodarować teren zielenią; odprowadzać poza granicę terenu ochrony bezpośredniej ścieki z urządzeń sanitarnych, przeznaczonych do użytku osób zatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody, ograniczyć do niezbędnych potrzeb przebywanie osób niezatrudnionych przy obsłudze urządzeń służących do poboru wody;
2) teren ochrony pośredniej ujęcia wody „Drwęca" i „Jedwabno", na terenie której zakazuje się m.in.: wprowadzania ścieków do ziemi i wód za wyjątkiem oczyszczonych wód opadowych oraz oczyszczonych ścieków z istniejących oczyszczalni na podstawie pozwolenia wodnoprawnego, rolniczego wykorzystywania ścieków, nawożenia gruntów nawozami sztucznymi i naturalnymi w dawkach przekraczających 100 kg NPK/ha/rok oraz używania chemicznych środków ochrony roślin nie dopuszczonych do stosowania w strefach ochrony źródeł i ujęć wody, stosowania chemicznych środków ochrony roślin i nawozów mineralnych w formie zamgławiania i opylania za pomocą samolotów, z dopuszczeniem ich stosowania na terenach leśnych do zabiegów ochronnych, grzebania zwierząt; mycia pojazdów mechanicznych i sprzętu rolniczego w ciekach, zbiornikach wodnych, lokalizowania parkingów w odległości mniejszej niż 100 m od brzegu rzek i jezior; składowania i magazynowania odchodów zwierzęcych w urządzeniach nie gwarantujących zabezpieczenia wód powierzchniowych i podziemnych przed zanieczyszczeniem, lokalizowania przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz obiektów, które mogłyby zagrozić zasobom wód podziemnych i powierzchniowych oraz ujęć wód powierzchniowych i podziemnych.

Obszar zagrożony powodzią, związany z prawdopodobieństwem występowania powodzi rzeki Drwęcy (wód 1% - 1 raz na 100 lat):

1) obowiązuje zakaz wykonywania robót i czynności które mogą utrudnić ochroną przed powodzią zgodnie z art. 40 i 83 Prawo wodne, o ile ustalenia szczegółowe nie stanowią inaczej;
2) zaleca się zaniechanie realizacji wszelkich obiektów i budynków z wyłączeniem obiektów i urządzeń hydrologicznych, inżynierskich lub związanych bezpośrednio z rzeką.

Zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej:

1) zaopatrzenie w wodę:
   a) adaptuje się istniejący system sieci wodociągowej układu podstawowego, zasilanego z magistrali wodociągowej ø 225 z ujęcia wody „Drwęca",
   b) dopuszcza się rozbudowę i uzupełnienie sieci wodociągowej, wzdłuż istniejących i projektowanych ulic osiedlowych,
   c) sieć wodociągową należy dostosować do możliwości zewnętrznego gaszenia pożarów;
2) odprowadzanie ścieków sanitarnych:
   a) adaptuje się istniejący system kanalizacji sanitarnej, który działa w systemie grawitacyjnym wspomagany przez przepompownię ścieków, z której ścieki przepompowywane są do istniejącej oczyszczalni ścieków w Lubiczu Górnym,
   b) dopuszcza się rozbudowę i uzupełnienie sieci kanalizacji sanitarnej, w systemie grawitacyjnym, wzdłuż istniejących i projektowanych ulic osiedlowych;
3) odprowadzanie ścieków deszczowych:
   a) adaptuje się istniejący system kanalizacji deszczowej, który zapewnia grawitacyjny spływ ścieków deszczowych, po ich uprzednim oczyszczeniu w podczyszczalniach umieszczonych przed wylotem, do rzeki Drwęcy i Strugi Lubickiej,
   b) dopuszcza się rozbudowę i uzupełnienie sieci kanalizacji deszczowej, wzdłuż istniejących i projektowanych ulic osiedlowych,

c) docelowo dla prawidłowego funkcjonowania systemu kanalizacji deszczowej przewiduje się cztery niezależnie funkcjonujące systemy odbioru ścieków deszczowych;

4) zasilanie w energię elektryczną:
   a) adaptuje się istniejący system zasilania energetycznego po stronie średniego napięcia 15 kV,
   b) dopuszcza się rozbudowę i uzupełnienie istniejącego systemu sieci energetycznej w oparciu o projektowane trzy stacje transformatorowe 15 kV/0,4 kV,
   c) możliwość sukcesywnej likwidacji istniejących linii napowietrznych na linie kablowe,
   d) zasilanie stacji transformatorowych liniami kablowymi SN 15 kV, zasilanie odbiorców ze stacji transformatorowej liniami kablowymi NN 0,4kV,
   e) do czasu likwidacji linii SN 15kV należy uwzględniać strefę ograniczonego użytkowania,
   f) zainwestowanie terenów w obszarze ograniczonego użytkowania będzie możliwe po likwidacji ww. linii;
5) zaopatrzenie w gaz: adaptacja istniejącego systemu zaopatrzenia w gaz ze zbiornika zlokalizowanego w Małgorzatowie, docelowo zakłada się zasilanie w gaz z systemu krajowego;
6) adaptacja przebiegu gazociągu wysokiego ciśnienia Dn400 i Dn500 relacji Włocławek-Gdańsk, obowiązuje zachowanie strefy bezpieczeństwa;
7) telekomunikacja: adaptuje się istniejące sieci telekomunikacyjne i dopuszcza się ich rozbudowę, uzupełnienie oraz możliwość sukcesywnej likwidacji istniejących linii napowietrznych na linie telefoniczne kablowe doziemne;
8) zaopatrzenie w ciepło: istniejące i projektowane obiekty wyposażyć w proekologiczne lokalne systemy grzewcze;
9) urządzenia infrastruktury technicznej projektować wyłącznie jako podziemne, w liniach rozgraniczających istniejących i projektowanych ulic, zgodnie z wymogami określonymi w przepisach szczególnych, w uzgodnieniu z dysponentami poszczególnych sieci, za zgodą i na warunkach określonych przez zarządcę dróg i ulic;
10) należy zachować dostępność do oznaczonych urządzeń melioracji podstawowej i szczegółowej w celu umożliwienia przeprowadzenia robót eksploatacyjnych i konserwacyjnych.

Ustala się stawkę procentową służącą naliczeniu opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości w wysokości:

1) dla terenów stanowiących własność Skarbu Państwa z wyłączeniem terenów w użytkowaniu wieczystym osób fizycznych - 0%;
2) dla terenów stanowiących własność Gminy - 0%;
3) dla terenów przeznaczonych na cele publiczne - 0%
4) dla pozostałych terenów objętych ustaleniami planu miejscowego nie wymienionych w pkt 1÷3 - 30%.

Z up. W[illegible]A

Marek Pi[illegible]
Kierownik R[illegible]
Gospodarki P[illegible]

Uiszczono opłatę skarbową w wysokości 50,00 zł (w tym 30,00 zł za wypis i 20,00 zł za wyrys).

GMINA LUBICZ
ul. Toruńska 21
87-162 LUBICZ

Lubicz Dolny, 2014.03.25

GP.6727.83.2014.WS

wyrys z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części Lubicz Dolny uchwalonego przez Radę Gminy Lubicz uchwałą Nr XLI/490/05 z dnia 16 listopada 2005 r. ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego Nr 23, poz. 338 z dnia 24 lutego 2006 r.

Działki nr 51/5, 51/7 i 51/9 oraz część działki nr 413/6 w miejscowości Lubicz Dolny i działka nr 1/19 oraz część działek nr 1/25 i 1/26 w miejscowości Lubicz Górny

SKALA 1:2.000

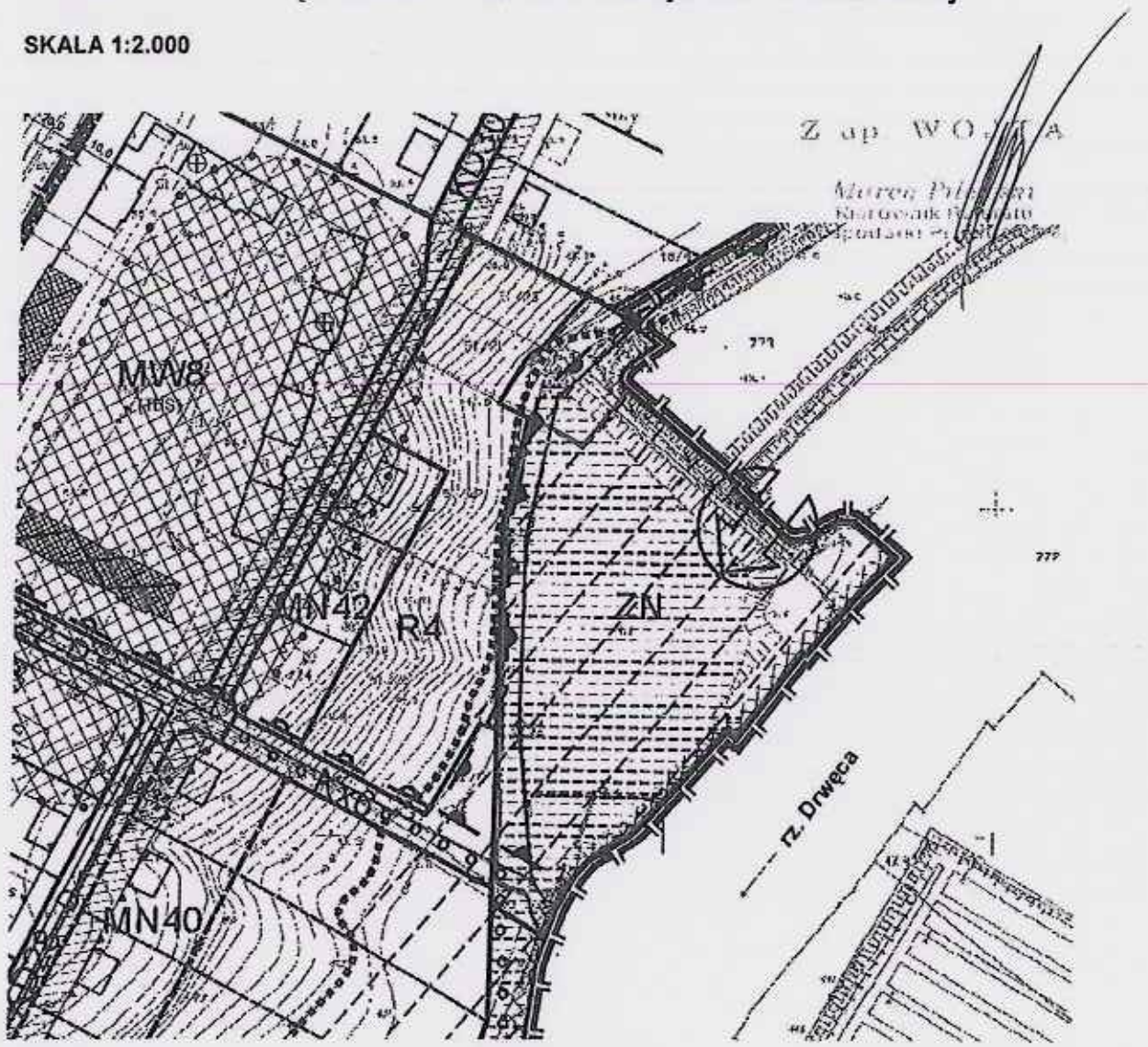

Oznaczenia graficzne:

	orientacyjne granice działek		obszar zagrożony powodzią
	linia rozgraniczająca tereny o różnym przeznaczeniu - obowiązująca		postulowane użytki ekologiczne
	granice obszaru objętego planem miejscowym		granice zasięgu wód powodziowych – woda 100-letnia
	rezerwat przyrody „Rzeka Drwęca"		kierunki przewietrzania terenu
	granice ochrony bezpośredniej ujęcia wody „Drwęca"	ZN	zieleń nieurządzona

Kielce, dnia 09.04.2014 r.

W odpowiedzi na Państwa Uwagi/wątpliwości formalne związane z prowadzoną procedurą administracyjną (dotyczące punktu 3 i 4 Audytu MEW) z dnia 02.04.2014 r. stwierdza się co następuje:

1. ***Pkt. 3.3 – brak wykazania przedłożenia przez Inwestora uzupełnienia do Raportu OOŚ do RDOŚ i UG Lubicz – 26.03.2014 r., znak pisma TI-0341/534/SW/2014. Proszę o uzupełnienie.***

Uzupełniono Audyt MEW o niniejszy zapis.

2. ***W pkt. 4 występuje informacja, że do dnia sporządzenia analizy tj. do 26.03.2014 inwestor nie uzupełnił dokumentacji raportu OOŚ – nieprawda w dniu 26.03.2014 r. uzupełnił. Proszę o uzupełnienie.***

Uzupełniono Audyt MEW o prawidłową informację.

3. ***W pkt. 4 występuje uwaga, że nie dokonano analizy zgodności planowanego zamierzenia z zapisami mpzp.***
   Zamawiający miał świadomość, że konieczne jest dokonanie zmiany zapisu mpzp lub pozyskanie decyzji lokalizacyjnej, jednak wykonanie tych czynności planowane było po pozyskaniu decyzji środowiskowej. W związku z Państwa opinią wyrażoną na spotkaniu w dniu 02.04.2014 r. o konieczności dokonania zmiany mpzp przed pozyskaniem decyzji środowiskowej proszę o wskazanie podstawy prawnej, która taką kolejność wskazuje za prawidłową. Proszę o uwzględnienie przedmiotowej informacji w niniejszym tekście Audytu.

Przedmiotowa informacja została uwzględniona w tekście Audytu. Zaktualizowany zapis otrzymał następującą treść:

- „Na etapie poprzedzającym złożenie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie dokonano prawidłowej analizy zgodności planowanego zamierzenia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzonego Uchwałą nr XLIII/458/10 Rady Gminy Lubicz z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego części wsi Krobia, Lubicz Górny i Mierzynek oraz Uchwałą Nr XLI/490/05 Rady Gminy Lubicz z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Lubicz Dolny.

Na podstawie wypisu z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Lubicz Dolny uchwalonego przez Radę Gminy Lubicz uchwałą Nr XLI/490/05 z dnia 16 listopada 2005 r. ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko – Pomorskiego Nr 23, poz. 338 z dnia 24 lutego 2006 r. znak: GP.6727.83.2014.WS z dnia 25.03.2014 r. stwierdza się iż w miejscu lokalizacji niniejszego przedsięwzięcia występuje zakaz lokalizacji przedsięwzięć wymagających decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizacje przedsięwzięcia z wyjątkiem dróg i sieci infrastruktury technicznej.

W związku z powyższym stwierdza się niezgodność niniejszego przedsięwzięcia z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Lubicz Dolny.

Klasyfikacja inwestycji jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z Art. 71 ust. 2 zgodnie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz.1397 ze zm.) stawia wymóg uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla niniejszego przedsięwzięcia.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostepnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. nr 199, poz. 1227 ze zm.), decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może być wydana tylko w przypadku zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Za bezpodstawne uznaje się zatem wszczęcie postepowania administracyjnego przez RDOŚ Bydgoszcz, gdyż zgodnie z ww. zapisami ustawy nie ma możliwości wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wynikającej z braku zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami obowiązującego planu.

Stanowisko to potwierdza Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego - OSK 1036/07 z dnia 16.09.2008 r, a mianowicie zapis: „Sąd podzielił stanowisko organów orzekających, że skoro z treści w/w przepisu wynika, że decyzja o środowiskowych

uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe.

W załączeniu przesyłamy:

- Wypis z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Lubicz Dolny uchwalonego przez Radę Gminy Lubicz uchwałą Nr XLI/490/05 z dnia 16 listopada 2005 r. ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego Nr 23, poz. 338 z dnia 24 lutego 2006 r. do działek nr 51/5, 51/7 i 51/9 oraz części działki nr 413/6 w miejscowości Lubicz Dolny i działka nr 1/19 oraz części działek nr 1/25 i 1/26 w miejscowości Lubicz Górny. Znak: GP.6727.83.2014.WS. z dnia 25.03.2014 r. Zał. nr 1.
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego - OSK 1036/07 z dnia 16.09.2008 r, Zał. nr 2.

4. ***W dalszej części pkt. 4 wskazaliście Państwo, że w KIP nie została uwzględniona informacja o pozyskanej w odrębnym postępowaniu środowiskowym decyzji środowiskowej na bagrowanie zbiornika, poprawę stanu technicznego jazu oraz budowę przepławki bez uwzględnienia MEW. Nie jest to prawda, gdyż KIP uwzględnia w/w informację. Proszę o zmianę tekstu.***

Dokonano zmiany w tekście Audytu.

W przedmiotowym opisie wskazaliście Państwo ponadto, że RDOŚ słusznie neguje celowość budowy MEW. Proszę o wskazanie w/w informacji w dokumentach RDOŚ. Jeżeli takowej informacji RDOŚ nie przedstawił, proszę o zmianę tekstu.

Dokonano aktualizacji zapisu w tekście Audytu. Aktualnie nadano mu brzmienie:

„Dodatkowo RDOŚ słusznie wskazuje konieczność przeprowadzenia analizy uzasadnienia celowości budowy MEW (informacje zawarte w postanowieniu RDOŚ Bydgoszcz o konieczności OOŚ i ustalające zakres OOŚ, znak: WOO.4240.575.2013.BW.2. z dnia 09.08.2013 r. – pkt. 9) Wg. autorów niniejszego opracowania, skoro budowa przepławki została już uzgodniona i wydana została pozytywna decyzja na jej realizację, tak więc cel

służący ochronie przyrody został osiągnięty bez budowy MEW."

5. ***W pkt. 4 zgłaszacie Państwo, że nie złożono do RDOŚ wniosku o odstępstwa od zakazów obowiązujących z rezerwacie przyrody. Rozumiem, że nie jest to błąd Zamawiającego, skoro w dalszej części wskazujecie Państwo, ze to odstępstwo będzie pozyskiwane niezależnie od pozyskania decyzji środowiskowej.***

Faktem jest, że wniosek o odstępstwo pozyskuje się niezależnie od pozyskania decyzji środowiskowej. Zaktualizowano tekst Audytu MEW uwzględniając możliwość sformułowania negatywnej opinii odnośnie uzyskania zezwolenia na odstępstwa od zakazów obowiązujących w rezerwatach przyrody po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w punkcie 6 opracowania – dotyczącym określenia zagrożeń wynikających z kontynuacji przedsięwzięcia budowy Małej Elektrowni Wodnej w Lubiczu.

6. ***W dalszej części pkt. 4 wskazaliście Państwo, że Inwestor błędnie wskazał, jakoby planowane zamierzenie budowy MEW było inwestycją celu publicznego i wskazaliście Państwo, wyroki Sądu Administracyjnego potwierdzające powyższe stanowisko.***

W „Audycie formalnoprawnym oraz techniczno-inwestycyjnym budowy Małej Elektrowni Wodnej w miejscowości Lubicz Górny, w km 12+300 rzeki Drwęca, gmina Lubicz" wskazano iż Inwestor powołując się na art. 6 pkt. 2 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) błędnie wskazał jakoby planowane zamierzenie budowy MEW jest inwestycją celu publicznego.

Jako potwierdzenie niniejszego stanowiska powołano się na wyroki Wojewódzkiego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W wyroku z dnia 24.06.2010r. WSA w Łodzi w sprawie sygn. akt. II SA/Łd 337/10 wskazał, iż stosownie do art. 6 pkt 2 u.g.n. celem publicznym w rozumieniu ustawy jest budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Z treści przepisu jednoznacznie wynika, że ustawodawca w ramach wskazanej jednostki redakcyjnej, za inwestycję celu publicznego uznał jedynie urządzenia służące do przesyłania energii, nie zaliczając do nich urządzeń do ich wytwarzania. W tym miejscu zwrócić uwagę należy również na przywołane przez organ przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku

Prawo energetyczne (tj. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm., *obecnie: Dz.U.2012.1059 j.t.*) a w szczególności art. 3 pkt 4 lit. a i 11a. Stosownie do art. 3 pkt 4 lit. a przywołanej ustawy, przez przesyłanie energii elektrycznej rozumie się jej transport sieciami przesyłowymi w celu ich dostarczenia do sieci dystrybucyjnych lub odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci przesyłowych z wyłączeniem sprzedaży energii; zaś w art. 3 pkt 11a za sieć przesyłową uznaje się sieć elektroenergetyczną najwyższych lub wysokich napięć, za której ruch sieciowy jest odpowiedzialny operator systemu przesyłowego. Organy słusznie przyjęły, że planowana inwestycja nie spełnia wyżej wymienionego warunku a nadto, że głównym celem inwestycji (elektrownia wodna/hydroelektrownia) jest wytwarzanie energii a nie jej przesyłanie, a skoro tak, to kabel przesyłowy jest tylko częścią planowanego zamierzenia i nie można rozważać osobno kwestii turbin wodnych i osobno kabla czy transformatora. Tym samym, wobec zakazu rozszerzającej interpretacji zamkniętego katalogu inwestycji wymienionych w art. 6, należy zgodzić się z poglądem prezentowanym w uzasadnieniu kwestionowanego rozstrzygnięcia, że planowana inwestycja jako całość nie mieści się w katalogu inwestycji z punktu 2.

Niniejsze stanowisko potwierdzają również wyroki Narodowego Sądu Administracyjnego.

- Wyrok NSA w Warszawie – II OSK 548/07 z dnia 15.05.2008 r.
- Wyrok NSA w Warszawie – II OSK 1928/09 z dn. 17.12.2010 r.

Proszę o odpowiedź, czy były też stanowiska Sądu uznające, że budowa MEW była uznana za inwestycję celu publicznego? Jeżeli tak, to proszę o wskazanie przykładowych wyroków.

Nie są nam znane wyroki Sadu uznające, że budowa MEW była uznawana za inwestycję celu publicznego.

Proszę także o opinię, czy argumentacja uzasadnień w w/w wskazanych przez Państwa wyrokach Sądów, może być uznana, jako pasująca do inwestycji, którą planuje wykonać Spółka TW Sp. z o.o.

Wskazanie przez Inwestora w przedłożonym uzupełnieniu do Raportu OOS do UG Lubicz i RDOŚ Bydgoszcz znak: TI-0341/36/SW/2014 jakoby planowane zamierzenie

budowy MEW jest inwestycją celu publicznego powołując się na art. 6 pkt. 2 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) uznaje się jako argumentację pasującą do uzasadnień wskazanych w ww. wyrokach Sądu.

Artykuł 6 Ustawy o gospodarce nieruchomościami wskazuje m.in., że budowa oraz utrzymanie urządzeń służących ochronie środowiska jest celem publicznym. Czy inwestycja związane z OZE nie jest inwestycją służącą ochronie środowiska (energetyka wodna wykorzystuje energię wód płynących, jest to energia odnawialna, nieemitująca do atmosfery substancji niebezpiecznych lub szkodliwych)?

W niniejszym przypadku za zasadne uznaje się przytoczenie wyroku WSA w Łodzi z dnia 24.06.2010r. w sprawie sygn. akt. II SA/Łd 337/10 dotyczący odmowy ustalenia warunków lokalizacji inwestycji celu publicznego dla budowy elektrowni wodnej, w którym to analizie poddany został również art. 6 pkt 4 u.g.n. stanowiący, że celem publicznym jest budowa oraz utrzymywanie obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska , zbiorników i innych urządzeń wodnych służących zaopatrzeniu w wodę, regulacji przepływów i ochronie przed powodzią, a także regulacja i utrzymanie wód oraz urządzeń melioracji wodnych, będących własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego Sąd wyraził zdanie iż: „[…] organy słusznie wywiodły, że głównym celem powstania i funkcjonowania elektrowni wodnej jest pozyskiwanie energii elektrycznej nie zaś ochrona środowiska, choć wydaje się być poza dyskusją, że pozyskiwanie energii elektrycznej, jak w przedmiotowym przypadku, ze źródeł odnawialnych może być oceniane jako działanie proekologiczne. Jednakże działanie proekologiczne nie może być utożsamiane z inwestycją mającą za cel ochronę środowiska w ścisłym rozumieniu art. 6 u.g.n. [...]

W załączeniu przesyłamy cały tekst wyroku WSA w Łodzi z dnia 24.06.2010r. w sprawie sygn. akt. II SA/Łd 337/10 – Zał. nr 3

Podobne stanowisko zostało wyrażone przez WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 24 marca 2010, gdzie sąd analizując sprawę budowy elektrowni wiatrowej wskazał, iż „nie można tracić z pola widzenia faktu, że podstawową funkcją elektrowni wiatrowej jest wytwarzanie energii elektrycznej, a inwestor budując taki obiekt czyni to w konkretnym celu ekonomicznym, to jest sprzedaży prądu, a nie w celu ochrony środowiska naturalnego. Elektrownia wiatrowa nie jest więc obiektem, czy też urządzeniem służącym stricte do ochrony środowiska. Fakt, że proces wytworzenia energii odbywa się przy zastosowaniu

technologii przyjaznej środowisku (sprzyjającej ochronie środowiska) nie może implikować uznania elektrowni wiatrowej za inwestycję służącą ochronie środowiska"

Czy współdziałanie przepławki z MEW nie można, jako kolejnego argumentu uznać za korzystnego dla ochrony środowiska (wytworzenie prądu wabiącego)?.

Art. 6 pkt 4 u.g.n. stanowi, że celem publicznym jest budowa oraz utrzymywanie obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska , zbiorników i innych urządzeń wodnych służących zaopatrzeniu w wodę, regulacji przepływów i ochronie przed powodzią, a także regulacja i utrzymanie wód oraz urządzeń melioracji wodnych, będących własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, zgodnie z którym bezpośrednim zadaniem obiektu/urządzenia musi być ochrona środowiska.

Nie są nam znane orzecznictwa Sądu, biorące pod ocenę inwestycji współdzielenia przepławki z MEW jako inwestycji celu publicznego w rozumieniu art. 6 pkt 4 u.g.n.

Nie jesteśmy w stanie jasno określić możliwej interpretacji Sadu w związku z uznaniem niniejszej inwestycji jako inwestycji celu publicznego na podstawie ust. 4 art. 6 u.g.n. dotyczącej określenia nadrzędnej celowości budowy MEW w przypadku współdzielenia jej pracy z przepławką.

Czy oprócz w/w celu polegającego na ochronie środowiska, nie można uznać za zasadnym uzasadnienia wykazanego w ust. 3 art. 6 Ustawy tj. budowa i utrzymanie publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę – energia wytworzona w MEW będzie służyła przecież dla potrzeb ujęcia wody a więc i dla potrzeb zaopatrzenia ludności w wodę?

Nie są nam znane orzecznictwa Sądu, biorące pod ocenę inwestycję budowy MEW celem utrzymania publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę (energia wytworzona w MEW będzie służyła dla potrzeb ujęcia).

Nie jesteśmy w stanie jasno określić możliwej interpretacji Sądu w związku z uznaniem niniejszej inwestycji jako inwestycji celu publicznego na podstawie ust. 3 art. 6 u.g.n. dotyczącej określenia nadrzędnej celowości budowy MEW.

MEW planowana jest do wybudowania na terenie Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Drwęcy, jaki charakter (jeżeli nie inwestycji celu publicznego) należy przypisać tej inwestycji z pośród pozostałych wynikających z ustawy o ochronie przyrody (zakazy nie dotyczą zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa, prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań z bezpieczeństwem publicznym a także wskazanej przez nas realizacji inwestycji celu publicznego, który to charakter Państwo zanegowali).

W „Audycie formalnoprawnym oraz techniczno-inwestycyjnym budowy Małej Elektrowni Wodnej w miejscowości Lubicz Górny, w km 12+300 rzeki Drwęca, gmina Lubicz" stwierdzono, iż Inwestor błędnie wskazał jakoby planowane zamierzenie budowy MEW było inwestycją celu publicznego powołując się na art. 6 pkt. 2 ustawy z dn. 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.) co potwierdzono wyrokami Sądu Wojewódzkiego oraz Naczelnego.

W przypadku budowy MEW Lubicz istnieje możliwość uznania budowy elektrowni wodnej za inwestycje celu publicznego przez organy administracyjne.

Wiąże się to z przyjęciem pewnych ryzyk związanych z możliwością zaskarżenia decyzji a w konsekwencji jej uchylenia.

Ryzyko to jest większe w przypadku korzystania z przywilejów jakie daje kwalifikacja inwestycji celu publicznego (np. teren inwestycji był położony w obszarze chronionego krajobrazu, w którym dopuszczono tylko realizacje celu publicznego).

W niniejszym przypadku nie da się jednoznaczne określić ewentualnego stanowiska Sądu w przypadku zakwalifikowania niniejszej inwestycji jako inwestycji celu publicznego na podstawie art. 6 ust. 3, 4 oraz 10 ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdyż nie jesteśmy w stanie przewidzieć nadrzędności celowości budowy MEW uznanej przez Sąd.

Zgodnie z aktualnymi przepisami prawa jednoznaczna interpretacja nie jest możliwa.

W odpowiedzi na Państwa Uwagi/wątpliwości dotyczące przyjętych warunków brzegowych dla potrzeb przygotowania części technicznej Audytu z dnia 04.04.2014 r. stwierdza się co następuje:

1. **Podczas spotkania była prowadzona „ożywiona" dyskusja szczególnie w zakresie możliwych do zastosowań wariantów technicznych budowy MEW. Z uwagi na lokalizację elektrowni na obszarach chronionych w tym w rezerwacie ichtiofauny zostało nam narzucone (uzgodnienie z RDOŚ na etapie prowadzenia procedury środowiskowej) zastosowanie turbin o możliwie niskich obrotach charakteryzujących się wyróżnikiem szybkobieżności nie większym niż 650. Czy policzenie średniorocznej produkcji energii elektrycznej dla turbin Kaplana o średnicy 1820 mm w wariancie II było wykonane przy przyjęciu wyróżnika szybkobieżności o wartości nie większej niż 650? Jeżeli był przyjęty wyższy wyróżnik, to prosimy o aktualizację obliczeń lub ich uzupełnienie.**

W materiałach przekazanych przez inwestora (będących podstawą sporządzenia „Audytu formalnoprawnego oraz techniczno-inwestycyjnym budowy Małej Elektrowni Wodnej w miejscowości Lubicz Górny, w km 12+300 rzeki Drwęca, gmina Lubicz") brak jest informacji dotyczących narzucenia przez RDOŚ zastosowania turbin o możliwie niskich obrotach charakteryzującym się wyróżnikiem szybkobieżności nie większym niż 650.

Zarówno turbiny przedstawione w wariancie I jak i w wariancie II osiągają prędkości obrotowe stwarzające zagrożenie dla ichtiofauny, dla których konieczne jest stosowanie gęstych krat na wlocie do turbiny. W związku z powyższym uważa się, iż tak szczegółowe określenie parametrów turbozespołu wskazując ograniczenia wyróżnika szybkobieżności na etapie pozyskiwania decyzji środowiskowej, w przypadku budowy Małej Elektrowni Wodnej uznaje się za bezzasadne, gdyż w przypadku zastosowania przegród behawioralnych, oraz budowy przepławki (co ma miejsce w przypadku budowy MEW Lubicz), ograniczenie wartości wyróżnika szybkobieżności nie jest celem służącym ochronie środowiska (ochronę zapewniają ww. przegrody oraz przepławka), natomiast realnie wpływa na obniżenie rentowności przedsięwzięcia. Niniejsze ograniczenie natomiast staje w opozycji do art.31 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo Wodne (Dz.U. 2001 Nr 115 poz. 1229) dotyczącego korzystania z wód w sposób nie powodujący marnotrawstwa wody oraz jej energii.

2. **W koncepcji Pana Wędrowskiego została policzona wartość energii elektrycznej dla trzech różnych spadów w tym dla spadu maksymalnego 2,3 m (43,66 – 41,3 m). Niestety jest tam podana wartość, a nie ma czytelnego sposobu dojścia do ostatecznego wyniku tj. wyznaczenia krzywej sum czasów trwania przepływów i zestawienia czasów trwania przepływów w dniach (zwracaliście Państwo uwagę na powyższe podczas prezentacji). Dla rozważań matematycznych przyjmijmy, że jest możliwe uzyskanie spadu 2,3 m. Ponieważ macie już Państwo wyznaczone czasy trwania przepływów prosimy o dodatkowe policzenie średniorocznej produkcji energii elektrycznej dla wariantu z trzema turbinami przy spadzie 2,3 m (w obliczeniach przyjęliście Państwo spad 1,89 m).**

Dokonano dodatkowego przeliczenia średniorocznej produkcji energii elektrycznej dla wariantu z trzema turbinami przy spadzie 2,3 m. Wyniki niniejszych obliczeń zostały zawarte w „Audycie" pkt. 15.

3. **Podczas spotkania na którym dokonaliście Państwo Prezentacji Audytu, poruszona była kwestia przyjęcia poziomu wody dolnej na rzędnej 41,70 czy też 41,30 m.**
W założeniach analizy ekonomicznej przyjęliście Państwo poziom wody górnej na rzędnej 43,66 m n.p.m., a wody dolnej na rzędnej 41,70 m n.p.m. Czy w przypadku obniżenia wody dolnej podczas letnich niskich przepływów czy też w przypadku dążenia do utrzymania wody dolnej na rzędnej 41,30, co jest najlepszym rozwiązaniem z punktu widzenia interesu TW Sp. z o.o., przepławka zaproponowana przez Państwa w wariancie II z dwoma turbinami Kaplana będzie nadal sprawnie działać?

W opracowaniu dokonano aktualizacji przepławki. Jako warunki brzegowe przyjęto poziom wody górnej na rzędnej 43,66 m. n.p.m. Poziom wody dolnej określono na podstawię pomiarów z ostatniego pięciolecia (udostępnionych przez inwestora), gdzie najniższy odnotowany poziom wody dolnej wyniósł 41,28 m n.p.m. (09.07.2010 r.; 16.07.2010 r.).

Przepławka będzie prawidłowo funkcjonować zarówno w przypadku utrzymania wody dolnej na rzędnej 41,30 m n.p.m. jak również w przypadku jej podniesienia na poziom 41,70 m n.p.m.

II OSK 1036/07 - Wyrok NSA z 2008-09-16

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: Sędzia NSA Roman Hauser Sędziowie Sędzia NSA Ludwik Żukowski Sędzia NSA Teresa Kobylecka (spr.) Protokolant Elżbieta Maik po rozpoznaniu w dniu 16 września 2008 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej sprawy ze skargi kasacyjnej [...] Sp. z o.o. w W. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 22 lutego 2007 r. sygn. akt II SA/Gd 582/06 w sprawie ze skargi [...] Sp. z o.o. w W. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. z dnia [...] nr [...] w przedmiocie środowiskowego uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2007r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku oddalił skargę [...]Spółka z o.o. w W. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. z dnia [...]w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia.

W uzasadnieniu wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał, że zaskarżoną decyzją Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G., po rozpatrzeniu odwołania [...] Spółka z o.o. w W., na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa w zw. z art. 46 ust. 1 i art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. Nr 62, poz. 627 ze zm.) utrzymało w mocy decyzję Prezydenta Miasta G. z dnia [...] o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie stacji bazowej telefonii komórkowej nr [...] ([...])[...], zlokalizowanej na terenie działki Nr [...] w G. przy ul. [...].

Bezspornym w sprawie pozostawało, iż zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego [...] rejon ulicy Ł. i P. w mieście G., zatwierdzonego uchwałą Rady Miasta G. nr [...] z dnia [...]. działka Nr [...] znajduje się w strefie funkcyjnej [...] stanowiącej strefę produkcyjno-usługową, w której dopuszczalna jest wszelka działalność gospodarcza i produkcyjno-usługowa, z wyjątkiem przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających obligatoryjnie sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko w świetle przepisów dotyczących ochrony środowiska.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9.XI.2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.). Z § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia wynika, że obligatoryjnie raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko sporządza się m.in. dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w postaci instalacji radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych i radiolokacyjnych emitujących pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowania izotropowo wynosi nie mniej niż 100W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwości od 30 kHz do 300 Ghz. Z § 2 ust. 2 pkt 2 wynika, że sporządzenia raportu wymagają także przedsięwzięcia realizowane na terenie zakładu lub

obiektu, będącego przedsięwzięciami, których realizacja spowoduje zaliczenie zakładu lub obiektu do przedsięwzięć wymienionych w ust. 1.

Sąd podkreślił, iż z załączonego do wniosku raportu o oddziaływaniu na środowisko nr [...], dotyczącego rozbudowy stacji bazowej telefonii komórkowej w G. przy ul. [...] wynika, że po rozbudowie stacja będzie emitowała pola elekromagnetyczne w paśmie częstotliwości 900 Mhz, 2100 Mhz, 38 GHz, a ich moc równoważna izotropowo będzie wyższa od 100W.

W świetle powyższego nie budziło wątpliwości Sądu, iż planowana inwestycja stanowi przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające obligatoryjnie sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, co nie było kwestionowane przez skarżącą spółkę w toku sprawy. Niewątpliwie planowana rozbudowa stacji, powodująca powstanie instalacji radiokomunikacyjnej, której równoważna moc promieniowania izotropowo wynosi nie mniej niż 100W, emitującej pola elektromagnetyczne o częstotliwości od 30 kHz do 300 GHz stanowi nowe przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla którego - zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 pkt 7 i ust. 2 pkt 2 rozporządzenia obligatoryjnie należy sporządzić raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Co za tym idzie lokalizacja tego przedsięwzięcia jest sprzeczna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzonego uchwałą Rady Miasta G. nr [...] z dnia [...]., który na terenie, na jakim planowana jest rozbudowa stacji nie dopuszcza lokalizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko w świetle przepisów dotyczących ochrony środowiska.

Bez znaczenia, zdaniem Sądu pozostaje, iż na terenie objętym wnioskiem zlokalizowana została już stacja telefonii komórkowej. Zgodnie z art. 35 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nawet tereny, których przeznaczenie plan miejscowy zmienia, mogą być wykorzystywane w sposób dotychczasowy do czasu ich zagospodarowania zgodnie z tym planem, chyba że w planie ustalono inny sposób ich tymczasowego zagospodarowania. Co za tym idzie na przedmiotowym terenie, objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego [...] rejon ulic [...] i [...] w mieście G. nadal może funkcjonować stacja telefonii komórkowej, zlokalizowana tam wcześniej, jednak jej rozbudowa jako sprzeczna z ustaleniami planu jest niedopuszczalna.

Sąd podzielił stanowisko organów orzekających, że skoro z treści w/w przepisu wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe.

Tym samym Sąd uznał za niezasadne zarzuty podnoszone w skardze i odwołaniu dotyczące nieprzeprowadzenia obligatoryjnego postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko z art. 46 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska oraz analizy wpływu planowanego przedsięwzięcia m.in. na środowisko, zdrowie i warunki życia ludzi przewidzianej w art. 47 ustawy, a także braku uzgodnień przewidzianych w art. 48 ust. 2 i art. 57 ustawy. Przeprowadzenie postępowania w powyższym zakresie byłoby celowe dopiero po stwierdzeniu zgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami obwiązującego planu.

Sad nie dopatrzył się również naruszenia przez organ administracji przepisów postępowania oraz art. 135 ustawy Prawo ochrony środowiska, dotyczącego tworzenia obszarów ograniczonego użytkowania, które dla przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których wymagane jest sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko lub zakładów i innych obiektów, gdzie jest eksploatowana inwestycja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, utworzyć może wojewoda w drodze zarządzenia.

Mając powyższe na uwadze Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, że zaskarżona decyzja nie narusza prawa i oddalił skargę na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270)

Skargę kasacyjną na powyższą decyzję wniosła [...] Spółka z o.o. w W., zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu art. 46 ust. 1 i art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska w związku z postanowieniami uchwały Rady Miasta G. nr [...] z dnia [...] określonymi dla strefy [...] ulic [...] i [...]j w G. poprzez przyjęcie, iż rozbudowa stacji bazowej telefonii komórkowej na zlokalizowanym obiekcie masztowym, polegająca na wymianie anten sprzeczna jest z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który wyłącza jedynie wszelką nową działalność w zakresie przedsięwzięć wymagających obligatoryjnego sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Gdańsku oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że wydanie decyzji o uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zgodnie z art. 46 ust. 3 ustawy wymaga obligatoryjnego przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko. Wojewódzki Sąd Administracyjny w ogóle, zdaniem skarżącego nie odniósł się do zarzutów odwołania odnoszących się do obowiązku przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, czym w sposób rażący naruszył przepis art. 46 ust. 3, jak i art. 47 (obowiązek analizy i oceny wpływu przedsięwzięcia na życie, zdrowie ludzkie itp.) oraz przepisy postępowania, w tym art. 8 kpa, pomijając słuszny interes strony. Stosownie do art. 48 ust. 2 (który ma zastosowanie w sprawie) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody wydajé się po uzgodnieniu z organem ochrony środowiska oraz w przypadkach wskazanych w art. 57 także po uzgodnieniu z właściwym Państwowym Inspektorem Sanitarnym.

Skarżący wskazał, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie ma mowy o przedsięwzięciu wymagającym uzyskania decyzji o uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, lecz jedynie o wyłączeniu niektórych rodzajów działalności. Zgodność lokalizacji a funkcja są wyłączającymi się pojęciami. Zdaniem skarżącego przepis art. 56 ustawy nie daje podstaw do wykładni rozszerzającej, tj. oceny zamierzeń inwestycyjnych z uwagi na ich lokalizację, szczególnie w przypadku, gdy istnieje już zlokalizowana stacja bazowa telefonii komórkowej skarżącego.

Skoro ustalania planu nie wyłączają lokalizacji inwestycji albowiem już istnieje, to uznaniową ocenę organu I instancji na etapie postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizacje przedsięwzięcia należy uznać jako niedopuszczalną w ramach tego postępowania i

dokonaną z naruszeniem art. 56 ustawy, a zatem również ocena Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku została dokonana z naruszeniem art. 56 ustawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prokurator Apelacyjny w G. wniósł o jej oddalenie.

W uzasadnieniu Prokurator podniósł, że skarżąca w istocie nie wskazuje, na czym polegać ma błędna wykładnia Sądu I instancji przepisu art. 46 ust. 1 i art. 56 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z postanowieniami uchwały Rady Miasta G. nr [...] z dnia [...], lecz nie zgadza się z oceną, która przyjął Sąd, że planowane przedsięwzięcie jest nowym przedsięwzięciem, mieszczącym się w zapisie uchwały, dotyczącym strefy 4I (produkcyjno-usługowej).

Prokurator podkreślił, że Sąd, tak jak i skarżąca przyjęli prawidłowo, że zapisy uchwały można stosować tylko do nowych przedsięwzięć, co do których decyzje podejmowane są już po jej wejściu w życie. Różnica pomiędzy stanowiskiem Sądu i skarżącej nie tkwi w interpretacji wskazanych przepisów prawa, lecz w ocenie stanu faktycznego, dotyczącej uznania przedsięwzięcia za nowe. Skarżąca podkreśliła, że rozbudowa stacji bazowej telefonii komórkowej dotyczy już zlokalizowanego obiektu masztowego, a polegać ma na wymianie anten - sugerując, że planowana inwestycja nie jest nowym przedsięwzięciem, lecz tylko wymianą niektórych elementów obiektu zlokalizowanego zgodnie z wcześniejszymi przepisami, obowiązującymi w okresie budowy.

Tymczasem elementy, których dotyczy wymiana nie są identyczne z dotychczasowymi. Nowe anteny miałyby wytwarzać promieniowanie o dużo większej mocy (przekraczającej 100W). Na czym ta rozbudowa miałaby polegać wskazuje złożony przez skarżącą raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (nr [...]). Rozbudowa stacji będzie polegała na dostosowaniu urządzeń, anten, kabli koncentrycznych, instalacji elektrycznej oraz zmianie rozmieszczenia anten w celu umożliwienia emisji w trzech systemach GSM 900, GSM 1800 i UMTS.

Zdaniem Prokuratora Sąd słusznie uznał, że charakter obiektu, emitującego do środowiska szkodliwe promieniowanie stanowi nowe przedsięwzięcie. W sytuacji tego rodzaju inwestycji nie jest ważne, czy anteny są umieszczane na już istniejącym maszcie, czy też na nowo budowanym. Ważny jest końcowy efekt działania stacji, czyli wielkość promieniowania emitowanego do środowiska.

W sprawie niniejszej planowana rozbudowa stacji bazowej telefonii komórkowej znajduje się na obszarze, na którym wyłączona jest lokalizacja przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających obligatoryjnie sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9.XI.2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko - instalacje radiokomunikacyjne emitujące pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowania izotropowo wynosi nie mniej niż 100W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 Ghz - zostały zaliczone do przedsięwzięć wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Z § 2 ust. 2 pkt 2 wynika, że sporządzenia raportu wymagają także przedsięwzięcia realizowane na terenie zakładu lub obiektu, będącego przedsięwzięciami, których realizacja spowoduje zaliczenie zakładu lub obiektu do przedsięwzięć, wymienionych w ust. 1.

Także te przepisy, zdaniem Prokuratora świadczą o tym, że instalacja anten, które spowodują emisję o wartości mocy przekraczającej 100W, będzie realizacją nowego obiektu, a sporządzenie dla niego raportu jest obligatoryjne. Wobec tego treść miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wyklucza możliwość usytuowania zamierzonej inwestycji w miejscu planowanym przez [...].

Po stwierdzeniu sprzeczności zamierzonego przedsięwzięcia z zapisami planu brak było podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw zaskarżenia.

Na wstępie należy wyjaśnić, że Naczelny Sąd Administracyjny dokonuje oceny wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego w płaszczyźnie podstaw skargi kasacyjnej, określonych w art. 174 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270). Stosownie do treści art. 183 § 1

rozpoznaje sprawę w granicach tej skargi, chyba że z urzędu stwierdzi nieważność postępowania sądowego. W sprawie niniejszej nie zachodzi nieważność postępowania.

Naczelny Sąd Administracyjny nie podziela zarzutu skargi kasacyjnej, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku naruszył przepis prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 46 ust. 1 i art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska w związku z postanowieniami uchwały Rady Miasta G. nr [...] z dnia [...], stanowiącej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Przepis art. 46 ust. 1 ustawy dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska, zwanej dalej ustawa stanowi, że realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 - jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Natomiast art. 56 ust. 1 ustawy określa, że podstawowym kryterium przesądzającym o możliwości wydania pozytywnej decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych jest zgodność lokalizacji zamierzonego przedsięwzięcia z postanowieniami planu zagospodarowania przestrzennego, co obliguje organ administracji w pierwszej kolejności do ustalenia, czy dla danego obszaru został opracowany i obowiązuje plan zagospodarowania przestrzennego, którego postanowieniami jest związany i które determinują treść decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych. W sprawie ustalono, że dla terenu inwestycji obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego [...], rejon ulicy [...] i [...] w mieście G., zatwierdzony uchwałą Rady Miasta G. nr [...] z dnia [...]

Sąd I instancji badając legalność zaskarżonej decyzji prawidłowo uznał, że planowana inwestycja, polegająca na rozbudowie stacji bazowej telefonii komórkowej stanowi przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające obligatoryjnie sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9.XI.2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, zwanego dalej rozporządzenie - instalacje radiokomunikacyjne emitujące pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowania izotropowo wynosi nie mniej niż 100W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od

30 kHz do 300 Ghz - zostały zaliczone do przedsięwzięć wymagających sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Z § 2 ust. 2 pkt 2 wynika, że sporządzenia raportu wymagają także przedsięwzięcia realizowane na terenie zakładu lub obiektu, będącego przedsięwzięciami, których realizacja spowoduje zaliczenie zakładu lub obiektu do przedsięwzięć wymienionych w ust. 1.

Podzielić należy także stanowisko Sądu I instancji, że przedsięwzięcie znajduje się na obszarze, na którym wyłączona jest lokalizacja przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających obligatoryjnie sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Zgodnie bowiem z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego [...] rejon ulicy [...] i [...] w mieście G. przedmiotowa działka znajduje się w strefie funkcyjnej [...] stanowiącej strefę produkcyjno-usługową, dla której ustalenia ogólne planu dopuszczają wszelką działalność gospodarczą i produkcyjno-usługową z wyłączeniem m.in. przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wymagających obligatoryjnie sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko w świetle przepisów dotyczących ochrony środowiska.

Zauważyć należy, że zarówno Sąd jak i skarżąca przyjęli prawidłowo, że zapisy powyższej uchwały można stosować tylko do nowych przedsięwzięć, co do których decyzje podejmowane są już po jej wejściu w życie. Różnica pomiędzy stanowiskiem Sądu I instancji a stanowiskiem skarżącej nie tkwi zatem w interpretacji wskazanych przepisów prawa, lecz w ocenie stanu faktycznego, tzn. czy przedmiotowe przedsięwzięcie można uznać za nowe.

Skarżąca podkreśliła, że rozbudowa stacji bazowej telefonii komórkowej dotyczy już zlokalizowanego obiektu masztowego, a polegać ma na wymianie anten, co ma oznaczać, że planowana inwestycja nie jest nowym przedsięwzięciem, lecz tylko wymianą niektórych elementów obiektu zlokalizowanego zgodnie z wcześniejszymi przepisami, obowiązującymi w okresie budowy.

Nie można podzielić tego stanowiska skarżącej. Sąd I instancji słusznie podkreślił, że elementy, których dotyczy wymiana nie są identyczne z dotychczasowymi. Nowe anteny miałyby wytwarzać promieniowanie o dużo większej mocy, przekraczającej 100W. Na czym ta rozbudowa miałaby polegać wskazuje złożony przez skarżącą raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko nr [...], opracowany w grudniu 2005r. Wynika z niego, że rozbudowa stacji będzie polegała na dostosowaniu urządzeń, anten, kabli koncentrycznych, instalacji elektrycznej oraz zmianie rozmieszczenia anten w celu umożliwienia emisji w trzech systemach GSM 900, GSM 1800 i UMTS. W ramach rozbudowy istniejącej stacji bazowej zaprojektowano wymianę istniejących anten sektorowych Kathrein na anteny wielosystemowe o charakterystykach BSA001 i BSA003 - po jednej parze w każdym z trzech sektorów, wymianę istniejącej anteny parabolicznej na anteny o charakterystyce typu RLA38-03 (łącznie -2 szt.) oraz rozszerzenie konfiguracji urządzeń nadawczo-odbiorczych, zainstalowanych w szafach technologicznych na dachu obiektu.

Należy podzielić zatem stanowisko Sądu I instancji, że przedmiotowy obiekt, emitujący do środowiska szkodliwe promieniowanie, o którym mowa w raporcie o oddziaływaniu na środowisko - stanowi nowe przedsięwzięcie, wobec czego należy badać czy jest ono zgodne z zapisami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i uwzględnić przy tej ocenie, że po rozbudowie stacja będzie emitowała pola elekromagnetyczne w paśmie częstotliwości 900 Mhz, 2100 Mhz, 38 GHz, a ich moc równoważna izotropowo będzie wyższa od 100W. Nie ma przy tym znaczenia, że nowe anteny umieszczane są na istniejącym już maszcie.

Z uwagi na powyższe należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, że po stwierdzeniu sprzeczności zamierzonego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego brak było podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (art. 46 ust. 3 ustawy), analizy i oceny wpływu danego przedsięwzięcia (art. 47 ustawy), czy też uzgodnień z art. 48 ustawy.

W świetle powyższego Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie i na podstawie art. 184 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270) orzekł o jej oddaleniu.

ELEKTROWNIA WODNA

Dnia 24 czerwca 2010 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wydział II w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia NSA Anna Stępień Sędziowie Sędzia WSA Arkadiusz Blewązka Sędzia WSA Joanna Sekunda-Lenczewska (spr.) Protokolant Asystent sędziego Beata Czyżewska po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2010 roku sprawy ze skargi P.H.U. A J. i R. K. Spółka jawna w K. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. z dnia [...] nr [...] w przedmiocie odmowy ustalenia warunków lokalizacji inwestycji celu publicznego oddala skargę.
Uzasadnienie

II SA/Łd 337/10

UZASADNIENIE

Wójt Gminy K. decyzją nr [...] z dnia [...] roku na podstawie art. 50 ust. 1 w związku z art. 56 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.) oraz art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.) – dalej u.g.n. oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku P.H.U. A. Spółki Jawnej w K. z dnia 24 czerwca 2009 roku, odmówił ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na montażu urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej na istniejącym jazie piętrzącym na rzece W. oraz kabla elektroenergetycznego łączącego elektrownię z siecią publiczną to jest budowie elektrowni wodnej na działkach nr ewid. 1270/1, 1275/1, 1278, 1279 obręb Z. i dz. nr 396/1, 396/2, 135/4 obręb T. w gminie K. ze względu na niezgodność z przepisami odrębnymi.

W uzasadnieniu organ podał, iż Wójt Gminy K. w dniu 6 października 2009 roku zawiadomił strony postępowania o wszczęciu postępowania w powyższej sprawie. Pismem z dnia 25 października 2009 roku Z., M. i M. G. wyrazili swój sprzeciw wobec planowanej inwestycji, ponieważ zmniejszenie dopływu wody do gospodarstwa rybackiego spowodowałoby ograniczenie produkcji w ich gospodarstwie.

Rozpatrując wniosek inwestora organ I instancji stwierdził, iż art. 6 u.g.n. zawiera katalog zamknięty, określający cele jakie mogą być uznane za mające charakter publiczny oraz, że wyłącznie przedsięwzięcie wymienione w art. 6 może stanowić inwestycję celu publicznego i tym samym być przedmiotem postępowania o wydanie decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego. Organ poddał analizie kolejno pkt 2, 4 i 10 wymienione w art. 6 u.g.n.

Zdaniem organu, urządzenia wytwarzające energię elektryczną nie mogą być pod żadnym względem utożsamiane z urządzeniami służącymi do przesyłania energii elektrycznej (art. 6 pkt 2 u.g.n.), a ponieważ zamierzenie inwestycyjne projektowane jest do włączenia do istniejącej sieci energetycznej, z uwagi na planowaną moc nie przekraczającą 0,07 MW, nie można jej zakwalifikować jako inwestycji służącej do przesyłania energii, bo zgodnie z ustawą Prawo energetyczne, są nimi wyłącznie sieci najwyższych i wysokich napięć.

Organ analizował również, jako podstawę kwalifikacji wnioskowanej inwestycji do inwestycji celu publicznego art. 6 pkt 4 u.g.n., zgodnie z którym jego bezpośrednim zadaniem musi być ochrona środowiska. Zdaniem organu pojęcie "służy" wskazuje jednoznacznie, iż przeznaczeniem takiego obiektu/urządzenia musi być właśnie ochrona środowiska. Według organu, urządzeniami służącymi ochronie środowiska są urządzenia wykorzystywane bezpośrednio do zapobieżenia przekraczania lub przywracania ustalonych standardów ochrony środowiska,

a przeznaczeniem elektrowni wodnych nie jest ochrona środowiska, lecz wytwarzanie energii elektrycznej w procesie, który może być uznany za proekologiczny.

Organ I instancji uznając, iż nie jest możliwe zakwalifikowanie budowy elektrowni wodnej jako inwestycji celu publicznego na podstawie art. 6 pkt 2, ani na podstawie art. 6 pkt 4 u.g.n., analizował również art. 6 pkt 10 u.g.n., zgodnie

z którym celami publicznymi, oprócz wskazanych w art. 6 pkt 1-9, są także inne cele publiczne określone w odrębnych ustawach. Organ podkreślił, że zakwalifikowanie przedsięwzięć do inwestycji celu publicznego w oparciu o powyższą przesłankę wymaga istnienie przepisu w jakiejkolwiek ustawie, który wyraźnie wskazywałby na to, że jest ono celem publicznym.

W rezultacie, zdaniem organu, planowana inwestycja nie stanowi inwestycji celu publicznego.

W terminie ustawowym wnioskodawca PHU A. Spółka Jawna odwołała się od powyższej decyzji. Strona odwołująca się zarzuciła naruszenie art. 7, art. 10 § 1, art. 77 i art. 107 § 1 K.p.a. poprzez to, że: organ nie ustosunkował się do pisma Z., M.

i M. G. z dnia 25 października 2009 roku i nie zweryfikował tego sprzeciwu nadto, że decyzja została wydana bez uprzedniego zawiadomienia wnioskodawców o zakończeniu postępowania i umożliwienia ustosunkowania się do złożonych wniosków i zebranych dowodów. Odwołująca się spółka podnosiła również, że decyzja nie zawiera pouczenia o możliwości złożenia odwołania. Dodatkowo stwierdzono, że do decyzji dołączono załącznik 1 b, który nie jest wymieniony w treści decyzji jako jej integralna część. Nadto zdaniem odwołującego się naruszono art. 56 ustawy o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym, w związku z art. 6 pkt 4 u.g.n. oraz w związku z Dyrektywą Parlamentu Europejskiego I Rady Europy 2009/28/WE z dnia 23.04.2009r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych. Konsekwencją tego naruszenia było – w opinii strony skarżącej - uznanie, że wnioskowane przedsięwzięcie nie będzie służyło ochronie środowiska, a więc nie jest celem publicznym. Zdaniem Spółki planowana inwestycja na mocy art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, winna być potraktowana jako inwestycja celu publicznego, bowiem Wójt Gminy K. w uzasadnieniu decyzji nie wskazał żadnych przepisów odrębnych, z którymi przedsięwzięcie byłoby sprzeczne. Strona odwołująca się podniosła ponadto, że w sprawie winien mieć zastosowanie art. 56 ustawy, który stanowi, iż nie można odmówić lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi a także zarzuciła organowi, iż wbrew treści art. 50 ust. 4 ustawy, projektu decyzji nie przygotowała osoba wpisana na listę samorządu zawodowego urbanistów albo architektów. Spółka wskazała także, że decyzji nie poprzedzono uzgodnieniami z właściwymi organami, wymaganymi na mocy art. 53 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W wyniku rozpoznania odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. nr [...] z dnia [...] roku na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 K.p.a. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję.

Organ odwoławczy zgodził się z organem I instancji w zakresie kwalifikacji projektowanej inwestycji i również uznał, że planowane przedsięwzięcie polegające na montażu urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej na istniejącym jazie piętrzącym na rzece W. oraz kabla elektroenergetycznego łączącego elektrownię z siecią publiczną, nie stanowi inwestycji celu publicznego.

Organ odwoławczy przyznał, iż organ I instancji naruszył pewne przepisy procesowe. Jednakże – w ocenie tego organu - uchybienia w zakresie postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie nie miały żadnego wpływu na jej wynik, bowiem zasadniczym powodem wydania decyzji o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego jest fakt, iż planowana inwestycja nie należy do kategorii inwestycji celu publicznego. Kolegium stanęło na stanowisku, iż zarzuty niewskazania w decyzji (w sprawie odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego), załącznika 1B oraz niezawarcia pouczenia o terminie wniesienia odwołania nie mogą skutkować uchyleniem skarżonej decyzji, bowiem te okoliczności nie spowodowały ujemnych skutków procesowych dla strony odwołującej się. Również fakt nieodniesienia się do zastrzeżeń innych stron postępowania, zdaniem organu II instancji, nie miało istotnego znaczenia, skoro nie doszło do ustalenia lokalizacji projektowanej inwestycji. Kolegium przyznało, iż po zakończeniu postępowania wyjaśniającego organ I instancji nie podjął czynności wynikających z art. 10 § 1 i art. 81 K.p.a., to jednak strona stawiając zarzut naruszenia tego przepisu nie wykazała w żaden sposób, by uchybienia te miały wpływ na wynik sprawy. Nadto w toku postępowania odwoławczego Kolegium umożliwiło stronie zapoznanie i wypowiedzenie się co do zebranych w sprawie materiałów i dowodów, jednakże nie skorzystała ona z przysługującego jej uprawnienia.

Zdaniem organu odwoławczego na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut braku uzgodnień decyzji z właściwymi organami, bowiem obowiązek uzgodnienia dotyczy wyłącznie przedsięwzięcia objętego projektem decyzji pozytywnej, to jest ustalającej lokalizację inwestycji. Organ uzasadnił powyższe tym, że tylko decyzja pozytywna ingeruje w zastany stan rzeczy a organ uzgadniający może dokonać oceny czy rodzaj planowanej inwestycji nie godzi w interesy, które organ uzgadniający w ramach przyznanych mu uprawnień ma chronić. Zatem - według Kolegium - jeśli właściwy organ administracji odmawia ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, to organ uzgadniający nie ma czego oceniać, gdyż z natury rzeczy decyzja odmawiająca ustalenia lokalizacji nie kreuje uprawnień.

Kolegium uznało za bezpodstawny także zarzut sporządzenia projektu decyzji przez osobę nieuprawnioną, bowiem na podstawie akt rozpatrywanej sprawy organ stwierdził, iż projekt decyzji sporządziła osoba posiadająca uprawnienia architektoniczne bez ograniczeń (nr uprawnień 73/93/UW), a więc przez osobę, o której mowa w przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ponadto organ wskazał, że wymóg sporządzenia projektu decyzji w przedmiocie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu przez osobę uprawnioną, odnosi się do projektu decyzji ustalającej owe warunki.

Powyższą decyzję, w terminie określonym prawem, PHU A. Spółka Jawna zaskarżyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. Strona skarżąca ponowiła zarzuty zawarte w odwołaniu, a ponadto podniosła, że organ II instancji nie ustosunkował się do pisma Państwa G. z dnia 25 października 2009 roku, a także nie zweryfikował rozstrzygnięcia Wójta Gminy K. o przyznaniu praw strony Państwu G., a także innym osobom, którym takie prawo organ I instancji przyznał, zarzuciła także naruszenie art. 50 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez brak zbadania, czy autor projektu decyzji (posiadający wg ustaleń organu uprawnienia architektoniczne bez ograniczeń) jest czy też nie jest członkiem właściwej izby samorządu zawodowego.

Skarżąca spółka nie podzieliła stanowisko Kolegium i wskazała, że:

- gdyby wnikliwie rozpatrywano sprawę, krąg stron postępowania byłby inny, gdyż zarówno Wójt Gminy K. jak i Samorządowe Kolegium Odwoławcze przyznali prawa stron osobom, które nie są właścicielami terenu objętego naszym wnioskiem,

- gdyby przeprowadzono wymagane uzgodnienia projektu decyzji, rozstrzygnięcie końcowe mogłoby być inne, np. po zapoznaniu się ze stanowiskiem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska organ rozstrzygający mógłby dojść do stanowiska zgodnego ze stanowiskiem strony skarżącej, że przedsięwzięcie służy ochronie środowiska,

- gdyby stronom umożliwiono zapoznanie się z dowodami i wypowiedzenie się odnośnie zgromadzonych dowodów to możliwe byłoby przekonanie organu rozstrzygającego do interpretacji przepisów, proponowanej przez skarżącego tym bardziej, że linia orzecznicza sądów administracyjnych nie jest bynajmniej jednolita.

Ponadto strona skarżąca podniosła, iż obie instancje nie uwzględniły oczywistego faktu, że planowana inwestycja bazuje na istniejącej, choć nie użytkowanej zgodnie z przeznaczeniem infrastrukturze – jazomoście i korycie rzecznym z umocnionymi brzegami, przygotowanymi do piętrzenia wody, stanowiącymi własność Skarbu Państwa. Odtworzenie niekompletnych teraz urządzeń i utrzymanie obiektu umożliwiające uruchomienie mikroelektrowni wodnej jest tożsame z przywróceniem jazomostowi funkcji, dla których został zaprojektowany i zbudowany w tym miejscu. Jednocześnie są to działania, które zgodnie z art. 6 p-kt 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami należą do celów publicznych.

Spółka nie zgodziła się również ze stanowiskiem Kolegium, iż hydroelektrownia nie jest urządzeniem służącym do ochrony środowiska. Wskazała, iż celem urządzeń hydroelektrowni jest wytwarzanie energii elektrycznej i z całą pewnością służy ochronie środowiska, zmniejszając zużycie surowców elektrowni węglowych, co w sposób oczywisty zmniejsza emisję CO2, a dodatkowo emisję wszelkich substancji szkodliwych dla środowiska naturalnego.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna.

Zgodnie z przepisami art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 roku - Prawo

o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Analogiczne unormowanie zawarte zostało w przepisie art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku - Prawo

o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), zwanej dalej p.p.s.a. Oznacza to, iż sąd bada legalność zaskarżonej decyzji,

a więc jej zgodność z prawem materialnym określającym prawa i obowiązki stron oraz prawem procesowym regulującym postępowanie przed organami administracji publicznej. Sąd rozpoznający sprawę nie może zatem zmienić zaskarżonego rozstrzygnięcia. Uwzględnienie przez sąd administracyjny skargi i uchylenie zaskarżonej decyzji następuje wówczas, gdy sąd stwierdzi: naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a p.p.s.a.); naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego (lit. b); albo inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na wynik sprawy (lit. c). W przeciwnym wypadku, stosownie do treści art. 151 p.p.s.a., skargę należy oddalić.

W ocenie Sądu, przy wydaniu kwestionowanej decyzji nie doszło

do naruszenia przepisów, które w myśl art. 145 § 1 pkt 1 p.p.s.a., skutkować winno jej uchyleniem.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest legalność zaskarżonej decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. z dnia [...] roku, nr [...] utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na montażu urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej na istniejącym jazie piętrzącym na rzece W. oraz kabla elektroenergetycznego łączącego elektrownię z siecią publiczną to jest budowie elektrowni wodnej na działkach szczegółowo w decyzji wymienionych.

Podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia niniejszej sprawy stanowiły przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. nr 80, poz. 717, ze zm.) zwanej dalej ustawą o planowaniu oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.) zwanej dalej u.g.n.

Zdaniem sądu, wbrew zarzutom skargi, podzielić należy argumentację organu zaprezentowaną w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji, iż planowane przez inwestora PHU A. Spółkę Jawną przedsięwzięcie nie stanowi inwestycji celu publicznego.

Stosownie do treści art. 50 ust. 1 ustawy o planowaniu, inwestycja celu publicznego jest lokalizowana na podstawie planu miejscowego, a w przypadku jego braku, w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Niespornym jest, iż na terenie planowanej inwestycji brak jest miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W myśl art. 56 cytowanej ustawy, nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi, a contrario brak zgodności z normami odrębnymi implikuje decyzją negatywną. Tak więc ustalenie możliwości przeprowadzenia inwestycji polegającej na prowadzeniu konkretnych robót budowlanych na przestrzeni bezplanowej opierać winno się na przepisach ustawy o planowaniu i ustawach szczególnych.

W myśl art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu, zawierającego definicję legalną, przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zauważyć przy tym należy, że wydawanie decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego jest wyjątkiem od zasady, dlatego też dla objęcia inwestycji zakresem stosowania przepisów dotyczących lokowania inwestycji celu publicznego niezbędne jest wykazanie, że inwestycja spełnia wymagane przepisami przesłanki, przy czym przesłanek tych nie wolno interpretować w sposób rozszerzający. W literaturze przedmiotu nie budzi wątpliwości, że na pojęcie inwestycji celu publicznego składają się dwa zasadnicze elementy: po pierwsze – przedmiot inwestycji, którym musi być realizacja celu publicznego w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami, a po drugie – przypisanie inwestycji znaczenia co najmniej lokalnego lub też ponadlokalnego, jakie można realizacji danego celu przyporządkować. Przy tym znaczenie lokalne lub ponadlokalne należy powiązać z urzeczywistnieniem potrzeb odpowiednio wspólnoty samorządowej, co najmniej na poziomie gminnym (a więc nie może być to interes pojedynczego inwestora, czy też nawet grupy zainteresowanych inwestycją) a nawet szerszym, aż do całej społeczności kraju włącznie. Przyjmuje się, że jest to kategoria interesu publicznego, ale tylko takiego, który mieści się w przedmiocie celów publicznych. Następuje przez to ustalenie kwalifikowanego interesu publicznego, którego realizacja, w razie braku planu miejscowego, wymaga wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Definicja inwestycji celu publicznego staje się przez to kluczową przesłanką rozgraniczenia sytuacji wydawania decyzji o warunkach zabudowy i decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. (por. Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz pod red. Z. Niewiadomskiego, Wyd. C. H. Beck, Warszawa 2008 rok, str. 23 i nast.).

Rozstrzygając przedmiotową sprawę, organy słusznie poddały analizie przepis art. 6 u.g.n. w zakresie jego punktów: 2, 4 i 10 wskazując, że żaden z rozważanych przepisów nie wskazuje elektrowni wodnej (hydroelektrowni) jako inwestycji celu publicznego.

Stosownie do art. 6 pkt 2 u.g.n. celem publicznym w rozumieniu ustawy jest budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Z treści przepisu jednoznacznie wynika, że ustawodawca w ramach wskazanej jednostki redakcyjnej, za inwestycję celu publicznego uznał jedynie urządzenia służące do przesyłania energii, nie zaliczając do nich urządzeń do ich wytwarzania. W tym miejscu zwrócić uwagę należy również na przywołane przez organ przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) a w szczególności art. 3 pkt 4 lit. a i 11a. Stosownie do art. 3 pkt 4 lit. a przywołanej ustawy, przez przesyłanie energii elektrycznej rozumie się jej transport sieciami przesyłowymi w celu ich dostarczenia do sieci dystrybucyjnych lub odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci przesyłowych z wyłączeniem sprzedaży energii; zaś w art. 3 pkt 11a za sieć przesyłową uznaje się sieć elektroenergetyczną najwyższych lub wysokich napięć, za której ruch sieciowy jest odpowiedzialny operator systemu przesyłowego. Organy słusznie przyjęły, że planowana inwestycja nie spełnia wyżej wymienionego warunku a nadto, że głównym celem

inwestycji (elektrownia wodna/hydroelektrownia) jest wytwarzanie energii a nie jej przesyłanie, a skoro tak, to kabel przesyłowy jest tylko częścią planowanego zamierzenia i nie można rozważać osobno kwestii turbin wodnych i osobno kabla czy transformatora. Tym samym, wobec zakazu rozszerzającej interpretacji zamkniętego katalogu inwestycji wymienionych w art. 6, należy zgodzić się z poglądem prezentowanym w uzasadnieniu kwestionowanego rozstrzygnięcia, że planowana inwestycja jako całość nie mieści się w katalogu inwestycji z punktu 2. (por. wyrok WSA w Kielcach z dnia 30 października 2008 r. sygn. akt II SA/Ke 343/08, dostępny - Lex nr 512174, wyrok WSA w Krakowie z dnia 30 stycznia 2009 r. sygn. akt II SA/Kr 735/08, wyrok NSA z dnia 15 maja 2008 r. sygn. akt II OSK 548/07, dostępny – Centralna Baza Orzeczeń i Informacji o Sprawach Sądów Administracyjnych).

Kolejnym przepisem, który należało poddać analizie to art. 6 pkt 4 u.g.n. stanowiący, że celem publicznym jest budowa oraz utrzymywanie obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska, zbiorników i innych urządzeń wodnych służących zaopatrzeniu w wodę, regulacji przepływów i ochronie przed powodzią, a także regulacja i utrzymywanie wód oraz urządzeń melioracji wodnych, będących własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. Wbrew twierdzeniom skargi, zdaniem Sądu, organy słusznie wywiodły, że głównym celem powstania i funkcjonowania elektrowni wodnej jest pozyskiwanie energii elektrycznej nie zaś ochrona środowiska, choć wydaje się być poza dyskusją, że pozyskiwanie energii elektrycznej, jak w przedmiotowym przypadku, ze źródeł odnawialnych może być oceniane jako działanie proekologiczne. Jednakże działanie proekologiczne nie może być utożsamiane z inwestycją mającą za cel ochronę środowiska w ścisłym rozumieniu art. 6 u.g.n.

Podzielić należy również pogląd organu, że planowana przez inwestora inwestycja nie jest uznawana za inwestycję celu publicznego przez żaden przepis odrębny. W szczególności nie przewiduje się hydroelektrowni jako inwestycji celu publicznego w przywołanej wyżej ustawie Prawo energetyczne, co przesadza o braku spełnienia przesłanki wymienionej w art. 6 pkt 10 u. g. n.

Wbrew zarzutom skargi, kwestionowana decyzja nie uchybia przepisom prawa europejskiego, mającym na celu promowanie energii ze źródeł odnawialnych, a w szczególności normom dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. U. UE. L. 09.140.16). Podkreślić bowiem należy, że kwestionowana decyzja nie neguje możliwości realizacji przedmiotowej inwestycji w ogóle, lecz jedynie w ramach zakwalifikowania jej jako inwestycji celu publicznego. Zdaniem Sądu, promowanie stosowania energii ze źródeł odnawialnych nie może być utożsamiane z kwalifikowaniem wszelkich inwestycji proekologicznych jako inwestycji celu publicznego, a to z uwagi nie tylko na treść art. 6 u.g.n., ale jak wywiedziono to wyżej, również z uwagi na brzmienie przepisu art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu.

Zgodzić należy się również z poglądem Samorządowego Kolegium Odwoławczego, że dostrzeżone przez ten organ mankamenty postępowania pierwszoinstancyjnego, szczegółowo wyspecyfikowane w uzasadnieniu kwestionowanego rozstrzygnięcia, nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia i wobec tego zarzuty skargi w tym zakresie zamierzonego skutku odnieść nie mogły.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie stwierdziwszy podstaw prawnych do wyeliminowania zaskarżonej decyzji z obrotu prawnego, Sąd na podstawie art. 151 p.p.s.a. oddalił skargę.

UWAGI - AUDYT MEW LUBUCZ, RZEKA DRWĘCA KM 12+300

Uwagi do poprawionej po prezentacji wersji audytu.

5. Ocena „Koncepcji budowy MEW Lubicz, rzeka Drwęca, km 12+300. Etap II".

Ad. 5.1. Inwentaryzacja istniejących budowli hydrotechnicznych jazu.

Punkt przyjęty przez Audytora bez uwag.

Ad. 5.2. Inwentaryzacja geodezyjna rzeki Drwęcy na odcinku od jazu komunalnego do jazu młyńskiego.

„Każda wzrost wartość piętrzenia jazu młyńskiego spowoduj proporcjonalne zmniejszenie spadu na jazie komunalnym, a w przypadku zwiększenia rzędnej piętrzenia jazu młyńskiego o 60 cm (o taką wartość wg autora „Koncepcji [...]" zabiega właściciel jazu) dojdzie do obniżenia opłacalności budowy elektrowni wodnej. Z drugiej strony jednak, zwiększenie piętrzenia na jazie komunalnym spowoduje zmniejszenie intensywności skoncentrowanego prądu wabiącego powstałego na skutek zrzutu wody przez Przedsiębiorstwo Produkcji Rybackiej „Pstrąg Sp. z o.o." zlokalizowanego poniżej jazu komunalnego. Sytuacja ta spowoduje, iż wypływający z nowoprojektowanej przepławki prąd wody będzie konkurencyjny dla zrzutu wody z gospodarstwa wodnego, a jednocześnie łatwo wyczuwalny dla ryb."

Niezrozumiała sentencja, autor nie rozumie czy pisze o jazie komunalnym czy młyńskim.

„...zwiększenie piętrzenia na jazie komunalnym spowoduje zmniejszenie intensywności skoncentrowanego prądu wabiącego powstałego na skutek zrzutu wody przez PPR „Pstrąg" zlokalizowanego poniżej jazu komunalnego..."

Nieprawda, będzie zupełnie odwrotnie, prąd wabiący na wypływie z PPR „Pstrąg" zwiększy swoją intensywność. Zupełnie nielogiczny jest zatem wniosek, że: *...sytuacja ta jednocześnie spowoduje, iż wypływający z nowoprojektowanej przepławki prąd wody będzie konkurencyjny dla zrzutu wody z gospodarstwa wodnego*, chyba że autor rozumuje w ten sposób, że na dolnym stanowisku woda przy lewym brzegu będzie na wyższym poziomie niż na prawym, wtedy rozumowanie jest logiczne choć nieprawdziwe.

Pomimo zgłoszonych audytorowi podczas prezentacji uwag sentencja ta w poprawionym audycie nie została zmieniona.

Ad. 5.3. Lokalizacja i koncepcja budowy elektrowni wodnej w wariancie – na prawym brzegu rzeki na działce 1/25.

„...sugeruje się iż w przypadku MEW należałoby dokonać oceny możliwości adaptacji istniejącego jazu, celem dostosowania go do montażu turbozespołu..."

Autor tej sugestii nie precyzuje na czym ma polegać adaptacja jazu, a także nie dokonuje oceny możliwości adaptacji istniejącego jazu. Można zatem domniemywać, że autor uznaje,

że adaptacja jazu jest możliwa bez względu na stopień ingerencji w jego konstrukcję i bez zgody właściciela budowli piętrzącej, i administratora cieku. Nie określa również uzgodnień i decyzji formalnoprawnych jakim taka ingerencja musiałaby podlegać. Szczegółowe odniesienie się do powyższej propozycji w pkt. Ad. 7.4.3

nie dokonano analizy dokumentów planistycznych terenu inwestycji...

Nieprawda, analiza powyższa została przeprowadzona przed sporządzeniem „Koncepcji..."

Ad. 5.4. Projekt rozwiązań budowlanych.

„...opis rozwiązań budowlanych jest typowym, ogólnym opisem rozwiązań z zastosowaniem turbozespołów typu Kaplan. Obiekty tego typu (szczególnie przy zastosowaniu trzech turbozespołów) charakteryzuje się dużą powierzchnią zabudowy, przez co wykazują dużą ingerencję w środowisko naturalne. Jak wiadomo założenia projektowe i rozmieszczenie poszczególnych elementów elektrowni mogą mieć bezpośredni wpływ na poziom akceptacji społecznej całej inwestycji. W takim przypadku minimalizację nowej infrastruktury określa się jako najbardziej zasadną..."

Neguję opinię przedstawioną w tym punkcie w całej rozciągłości.

W budownictwie wodnym najistotniejsze jest przyjęcie takich rozwiązań konstrukcyjnych dostosowanych do posiadanego miejsca i lokalizacji, które będą zgodne z zasadami mechaniki płynów i hydrauliki, a jednocześnie nie stoją w sprzeczności z wymaganiami środowiskowymi i oczekiwaniami społecznymi. Odwrotna filozofia polegająca na takim działaniu, którego efektem jest ułatwienie sobie uzyskania stosownych zezwoleń kosztem upośledzenia konstrukcji budowlanych i przyjęcia rozwiązań stojących w sprzeczności z zasadami hydromechaniki jest obce autorowi koncepcji. Kompromis jest oczywiście możliwy ale w ograniczonym zakresie. W innym przypadku lepiej na tym wstępnym etapie zrezygnować z inwestycji niż ją kontynuować, by owszem doprowadzić ją do końca, a później zmierzyć się z problemami eksploatacyjnymi wynikającymi z przyjętych złych rozwiązań. Sugestia audytora, że minimalizacja infrastruktury jest najbardziej zasadna przy projektowaniu rozwiązań budowlanych tj. kanałów dopływowego i odpływowego, i budynku elektrowni z uwagi na łagodzenie niekorzystnego oddziaływania na środowisko, uzyskania akceptacji społecznej oraz łatwość w uzyskaniu zezwoleń jest błędna. Należy dążyć do jak najbardziej uspokojonego przepływu wody w kanałach dopływowym i odpływowym. Taki przepływ zapewnią jedynie kanały od dużej powierzchni i kubaturze, które zostały przyjęte w koncepcji.

Poza ogólnymi, powyższymi zastrzeżeniami, audytor wnosi jedną konkretną uwagę:

„...zastrzeżenie dotyczące usytuowania wlotu wody do elektrowni na poziomie progu jazu ruchomego tj. na rzędnej 40,45 m n.p.m. Takie usytuowanie nie zapewnia prawidłowej ochrony zainstalowanych turbozespołów przed przejściem rumowiska oraz niesionych osadów rzecznych."

Nieprawda. Zapewniono. Proszę zapoznać się z rysunkiem nr 6 koncepcji. W otwartej komorze turbinowej wlot do turbiny jest uniesiony około 0,8 m powyżej dna komory. Zatem nie ma możliwości dostania się rumoszu do turbiny. Na szczęście wykreślona z audytu

została sugestia dotycząca zastosowania przed kanałem dopływowym asymetrycznego progu o wysokości 0,3-0,5 m. Sprawa ta została wyjaśniona podczas spotkania i prezentacji.

Po tej korekcie audytor dostrzegł nowy problem, o którym nie wspominał w pierwszej wersji audytu. Chodzi o możliwość odkładania się rumoszu przy lewym brzegu:

„Dodatkowo sama lokalizacja MEW na prawym brzegu rzeki (a co się z tym wiąże zmiana istniejącego kierunku przepływu rzeki) bez ingerencji w istniejący przyczółek jazu celem optymalizacji kanału napływowego wg autorów niniejszego opracowania może powodować dodatkowy problem zatrzymywania osadów rzecznych na lewym brzegu. Przewidywany problem został przedstawiony na poniższym rysunku, natomiast jego dokładne określenie wymaga przeprowadzenia szczegółowej analizy hydraulicznej przepływu rzeki. Niniejsza analiza umożliwiłaby optymalizację lokalizacji MEW wraz z optymalizacją kanału napływowego, a co się z tym wiąże, dążenia do ograniczenia problemu"

Audytor zapomniał, że przy lewym brzegu rzeki znajduje się ujęcie wody na stawy hodowlane pstrąga z przepływem w wysokości 6,5 m^3/s. Jest bardzo prawdopodobne, że w związku z tym przepływem rumosz w tym miejscu nie będzie odkładany. Gdyby jednak sugerowana sytuacja wystąpiła to byłaby ze wszech miar korzystna dla Toruńskich Wodociągów. Właściciel Przedsiębiorstwa Produkcji Rybackiej „Pstrąg" we własnym interesie musiałby podjąć prace związane z czyszczeniem tej części zbiornika. Obecnie czerpie on korzyści z istnienia zbiornika i jazu jednak konsekwentnie odmawia partycypacji w kosztach jego utrzymania ograniczając się do uiszczenia minimalnej kwoty opłaty rocznej.

Sugestia audytora aby inwestor MEW przebudował z tego powodu przyczółek jazu jest porażająca! Jedynym wytłumaczeniem takiego stanowiska audytora jest chęć obrony rozwiązań koncepcyjnych zaproponowanych przez audytora w dalszej części opracowania.

Ad. 5.5. Dobór turbin wraz z wyposażeniem.

„Wg autorów niniejszego opracowania, sytuacja ma się zupełnie odmiennie. Przy odpowiednim rozpoznaniu rynku, stwierdza się iż dobór średnicy i przełyku turbiny typu VLH do warunków stopnia wodnego Lubicz jest możliwy. Neguje się natomiast wykazane w „Koncepcji[...]" przewidywane problemy techniczne z eksploatacja turbiny typu VLH w warunkach zimowych dla klimatu występującego w Polsce. Producent tego typu turbin zapewnia, iż opracowano szereg rozwiązań ułatwiających eksploatację VLH w trakcie różnych zjawisk charakterystycznych dla pracy MEW zimą."

W koncepcji przyjęto rozwiązanie z trzema turbinami Kaplana w układzie klasycznym, przeniesienie napędu za pomocą przekładni pasowej oraz postawiono podstawowe wymagania materiałowe dotyczące istotnych elementów turbiny. Audytor w poprawionej wersji opracowania nawet w jednym zdaniu nie odniósł się do przyjętych rozwiązań. Nie wyszczególnił ich wad i zalet. Nie odniósł się do sposobu zabudowy w otwartej komorze turbinowej, wymiarów komory w stosunku do przyjętej średnicy turbiny, odległości od ścian bocznych i tylnej komory – czy są poprawnie przyjęte czy też niewłaściwie. Ani jednego słowa dotyczącego zastosowania kolanowej rury ssącej. Nic na temat jej wielkości, kątów rozchylenia, powierzchni wypływu – czy są odpowiednie, za duże, za małe. Nie ma analizy dotyczącej zastosowanej przekładni pasowej, jej wad i zalet, nic na temat jej sprawności.

Zamiast takiej podstawowej przecież analizy audytor dywaguje na temat turbin, które nie znalazły się w koncepcji (turbiny Francis i Pelton) i roztacza korzystne perspektywy dotyczące zastosowania turbiny VLH. Na zawarte w koncepcji krytyczne stanowisko autora dotyczące zastosowania turbiny VLH na jazie komunalnym z uwagi na małe przepływy latem dla turbiny o średnicy wirnika 5,0 m i przewidywane trudności eksploatacyjne w okresie zimowym audytor stwierdza, że jest możliwe takie dobranie średnicy i przełyku aby wyeliminować powyższe zagrożenia. Sugeruje ponadto, ze producent turbin VLH przygotował szereg rozwiązań ułatwiających pracę turbiny w warunkach zimowych. W zapewnienia producenta to można wierzyć lub nie, mnie interesuje ten szereg rozwiązań, jednak audytor nie potrafił z tego szeregu wskazać ani jednego w poprawionym audycie choć była na to zwracana uwaga podczas prezentacji.

Ad. 5.6. Koncepcja budowy nowej przeprawy dla łodzi i kajaków.

Bez zastrzeżeń audytora

Ad. 5.7. Obliczenia produkcji energii elektrycznej i uzyskanego efektu ekonomicznego.

W „Koncepcji [...]" dokonano obliczeń produkcji energii elektrycznej w sposób dość ogólnikowy. Metoda ta może być obarczona błędem wynikającym z dokładności użytych danych, co może być następstwem błędnego określenia rentowności inwestycji. Zalecane jest dokonanie oszacowania produkcji energii elektrycznej bazując na bardziej szczegółowych informacja określających niniejszą lokalizację (m.in. na podstawie krzywej sum czasów trwania przepływów).

Nieprawda. Obliczenia przeprowadzono szczegółowo dla trzech różnych spadów, natomiast wyniki przedstawiono odpowiednio: dla produkcji w kWh/rok z zaokrągleniem do 1000 kWh/rok i przychód roczny w zł/rok w zaokrągleniu do 1000zł/rok.

Od audytora należy się jednak spodziewać przeprowadzenia własnych wyliczeń weryfikujących przedstawione w koncepcji wyniki, a nie dywagacji, że *„zasadne jest więc przeprowadzenie analizy ekonomicznej dokonując porównania różnych możliwości rozwiązań technicznych oraz technologicznych"...*

To dlaczego audytor tego nie zrobił i to w punkcie pn.: *„Obliczenia produkcji energii elektrycznej i uzyskanego efektu ekonomicznego".*

Audyt powinien jednoznacznie potwierdzić lub zaprzeczyć prawdziwości wartości przychodu rocznego przedstawionego w weryfikowanej koncepcji. Z podaniem czy jest więcej, czy mniej, a jak tak to o ile w górę czy w dół. Po przeczytaniu audytu nadal nie wiadomo czy przedstawiona w koncepcji wartość produkcji energii elektrycznej dla możliwego do osiągnięcia spadu na poziomie 2,3 m jest prawidłowa.

Jest to najważniejsza kwestia dla inwestora, zupełnie pominięta przez audytora !

Ad. 5.8. Projekt nowej przepławki dla ryb

Audytor generalnie zgadza się z przyjętymi w koncepcji rozwiązaniami dotyczącymi parametrów przepławki, przychyla się też do sugestii przedstawionych w „Uzgodnieniu rozwiązań przepławki dla ryb [...]" z dnia 29.10.2012 r. autorstwa dr hab. inż. Wiesława

Wiśniewolskiego prof. IRS. Skoro audytor zgadza się z autorem koncepcji oraz uzgadniającym - dr hab. inż. Wiesława Wiśniewolskiego prof. IRS dlaczego zatem zmienia prawidłowo zaprojektowaną i uzgodnioną przepławkę?

Zmiany, które proponuje są na tyle radykalne, że gdyby na ich podstawie zbudowana została przepławka to w ich wyniku nastąpi pogorszenie parametrów jej pracy. Zmiany tych parametrów spowodują cofnięcie inwestorowi wszystkich pozwoleń w trybie natychmiastowym!

Ad. 5.9. Szacunek kosztów inwestycyjnych

Brak próby oszacowania kosztów inwestycyjnych. Dziwi zatem sugestia, że powinny zostać uaktualnione, a z dalszej lektury audytu wynika, że w wyniku takiej aktualizacji koszt inwestycji dla wariantu z trzema turbinami zwiększy się o 2 121 005,85 zł..

Podsumowanie pkt. 5. Ocena „Koncepcji budowy MEW Lubicz, rzeka Drwęca, km 12+300. Etap II".

W tym punkcie audytu weryfikator powinien ocenić zaproponowane rozwiązania techniczne i budowlane jak również zweryfikować prawdziwość wyliczeń produkcji elektrycznej i kosztów inwestycyjnych przedstawionych w „Koncepcji budowy MEW Lubicz, rzeka Drwęca km 12+300, Etap II". Do połowy kwestii merytorycznych audytor nie odniósł się wcale lub potraktował je bardzo pobieżnie, a czasami zupełnie nie na temat, natomiast najważniejsze punkty. 5.7. i 5.9. dotyczące przychodu i kosztów inwestycji zostały zupełnie pominięte. Jedyny wniosek dotyczy ogólnie sformułowanego zarzutu zbyt dużego rozmiaru całej inwestycji. W dalszej części audytu zaproponowane zostały warianty minimalizujące zakres inwestycji, zgodne tokiem rozumowania audytora. Przedstawione zostały dwa alternatywne rozwiązania oraz zmodyfikowana wersja ocenianej przez siebie koncepcji.

Ad. 7. Aktualizacja „Koncepcji budowy MEW Lubicz, rzeka Drwęca, km 12+300. Etap II" pod kątem założeń techniczno-ekonomicznych

W pierwszej części analizowanego punktu audytor przedstawia własną wersję wyznaczenia przepływów charakterystycznych oraz spadu brutto – bez zastrzeżeń.

Zastrzeżenia budzi pkt. 7.1.2. w części dotyczącej analizy piętrzenia do rzędnej 41,70 m n.p.m. dla jazu młyńskiego. Ta analiza pokazuje, że możliwe jest podwyższenie piętrzenia na jazie młyńskim. Jest to wbrew stanowisku Toruńskich Wodociągów, które od początku nie zgadzają się z taką możliwością. Nie było to przedmiotem zamówienia i w związku z tym, że podwyższenie piętrzenia na jazie młyńskim jest działaniem na szkodę zamawiającego powinno zostać z audytu usunięte.

Jak szkodliwa jest taka interpretacja widać już we wnioskach do punktu 7.1.

„W związku z powyższym zasadne jest dokonanie analizy ekonomicznej inwestycji przy założeniu poziomów wody dolnej oraz wody górnej na poziomach odpowiednio 41,70 m n.p.m. oraz 43,66 m n.p.m. Pozwoli to na uzyskanie spadu brutto równego 1,96 m".

Nie jest zasadne. Prawidłowo byłoby przyjąć rzeczywiste rzędne wody górnej i dolnej na jazie komunalnym. Jeżeli audytorowi chodziło o to aby nie przedstawiać wyników zbyt

optymistycznych należało pozostawić rzeczywiste rzędne wody górnej i dolnej, a jedynie w wyliczeniach pomniejszyć wartość produkcji rocznej o 15-20%.

Bazowanie przez audytora na takich mylnych założeniach spowodowało, że popełnił on błędy grube we wszystkich swoich wariantach!

W związku z powyższym nieprawdziwe jest już kolejne zdanie z wniosków:

„Każdorazowe zwiększenie spady będzie miało tylko pozytywny wpływ na ekonomikę całego przedsięwzięcia".

Toruńskie Wodociągi – inwestor MEW na jazie komunalnym nigdy nie uzyska założonego piętrzenia: 2,30 m, zadowolić się będzie musiał spadem 1,96 lub mniejszym!

Ad. 7.2 Dobór turbozespołu.

Ad. 7.3 Lokalizacja MEW.

Bez uwag.

Ad. 7.4 Rozwiązania techniczne proponowanych obiektów.

„Proponowane rozwiązania techniczne stanowią koncepcję techniczną. Wszystkie wymiary i rzędne zostały oszacowane wyłącznie na potrzeby koncepcji technicznej, są to parametry orientacyjne i będą podlegać weryfikacji na etapie projektu budowlanego".

Błąd!

Wszystkie wymiary oraz rzędne muszą być ostateczne, gdyż na etapie projektu budowlanego, może okazać się, że w przypadku ograniczenia się do małej przestrzeni nie ma możliwości prawidłowego zaprojektowania wszystkich budowli elektrowni i przepławki na terenie którym dysponuje inwestor. Konieczność pozyskania nowych działek np. w celu wydłużenia przepławki spowoduje konieczność powrotu do pozyskiwania wszystkich pozwoleń od początku, czyli decyzji środowiskowej, decyzji lokalizacyjnej w tym zmiany w planie, pozwolenia wodnoprawnego.

Ad. 7.4.1 Budowa Małej Elektrowni Wodnej - wariant I

W tym punkcie audytor postanowił w ocenianej przez siebie koncepcji wprowadzić zmiany! Brak rysunków, ale wg opisu widomo, że sprowadzać się mają one do skrócenia przepławki. Czynione to jest bez jakiegokolwiek zastanowienia nad konsekwencjami takiego posunięcia. Konsekwencje są jednak bardzo poważne.

W wyniku dokonanej „aktualizacji" koncepcja stała się bezwartościowa i nie powinna być dalej wykorzystywana!

Dwa pozostałe warianty to autorskie koncepcje Instytutu Odnawialnych Źródeł Energii Sp. z o.o. z Kielc.

Ad. 7.4.2 Budowa Małej Elektrowni Wodnej - wariant II.

Podstawowe cech tego wariantu to zminimalizowanie powierzchni zabudowy.

Konsekwencją takiego rozumowania są błędy, które zostały wskazane podczas prezentacji, a które w uaktualnionej wersji audytu nie zostały poprawione. Oto najpoważniejsze z nich:

- zbyt krótki i wąski kanał odpływowy z elektrowni,

- zbyt krótki odcinek niecki wypadowej kanału bezpośrednio za wylotem z rur ssących z elektrowni,

- zbyt blisko umiejscowiony i zbyt stromo wznoszący się część ukośna dna kanału od niecki wypadowej do dna rzeki,

- błędnie zaprojektowana część ukośna dna kanału od niecki wypadowej do dna rzeki *„...w postaci narzutu kamiennego odpowiednio zabezpieczonego przed przemieszczaniem się"*.

- woda wypływająca z kanału odpływowego w sposób gwałtowny spowoduje zmniejszenie wyczuwalności prądu wabiącego u wejścia do przepławki, a tym samym pogorszy możliwość pokonania stopnia przez ryby,

- zaprojektowanie rozebrania części konstrukcyjnej jazu jaką stanowi prawy górny przyczółek jazu,

- przyjęcie tylko dwóch turbin o dużych średnicach wirnika (1820 mm) i bardzo wysokim wyróżniku szybkobieżności.

- zmiany w przepławce.

Ograniczenie powierzchni kanału odpływowego spowoduje zdławienie swobodnego odpływu wody z elektrowni. Konsekwencją tego będzie podpiętrzanie się wody dolnej i utrata spadu. Odpływająca woda będzie miała charakter burzliwy. Zbyt blisko umiejscowiony i zbyt stromo wznoszący się część ukośna dna kanału będzie powodowała odbijanie i cofanie się wody czego konsekwencją będzie podpiętrzanie się wody dolnej utrata spadu. Problem ten zniknie najdalej po kilku dniach od uruchomienia elektrowni z powodu kolejnego błędu popełnionego przez autora nowej koncepcji. Z uwagi na zastosowanie narzutu kamiennego zamiast monolitycznej płyty żelbetowej nastąpi natychmiastowa erozja i wymycie całej ukośnej części kanału odpływowego na długości kilku lub kilkunastu metrów. Może doprowadzić to do katastrofy budowlanej. Autorowi nowej koncepcji wydaje się, że jest w stanie *„narzut kamienny odpowiednio zabezpieczyć przed przemieszczaniem"* w przypadku gdy z turbin wypływać będzie w sposób dynamiczny 28 m^3/s (czyli 28 ton wody) w każdej sekundzie. Nie ma żadnego skutecznego zabezpieczenia – dojdzie do katastrofy!

Audytor proponuje likwidację prawego górnego przyczółka jazu jednak czyni to bez jakiejkolwiek analizy skutków takiego posunięcia. Likwidacja ścianki szczelnej natychmiast uruchomi proces bardzo niebezpiecznego zjawiska jakim jest filtracja wody w gruncie pod budowlą piętrzącą! Wg rozumowania autora nowej koncepcji problem ten będzie rozwiązywany na etapie dokumentacji projektowej. Wtedy dopiero inwestor zobaczy ile taka radosna twórczość kosztuje. Zaprojektowanie nowego zabezpieczenia w miejsce usuniętego przyczółka wymaga kosztownych prac geotechnicznych koniecznych do wykonania w nurcie rzeki. Można przyjąć bez większego błędu, że prace projektowe kosztować będą około 100-200 tys. zł, natomiast prace zabezpieczające 1-2 mln zł. **Koszty te nie zostały**

uwzględnione w szacunku kosztów. Wg autora nowej koncepcji inwestor pozna je na etapie wykonywania projektu budowlanego.

Likwidacja przyczółka wiąże się z kolejnym problemem. Z uwagi na rezerwat ichtiologiczny występuje konieczność zastosowania podwójnej bariery odstraszającej i naprowadzającej ryby do nowej przepławki. Bariera odstraszająca elektryczno-elektroniczna miała być zamontowana bezpośrednio przed wlotem do kanału dopływowego natomiast bariera naprowadzająca – behawioralna miała być zamontowana na szczycie przyczółka i poprowadzona pod kątem 60° prosto do przepławki. Jeżeli zdecyduje się o rozebraniu przyczółka to może się okazać, że nie będzie jak i gdzie zamontować tej bariery. Pozostanie zatem konieczność rozciągnięcia jej pod kątem od lewego brzegu przez całą szerokość zbiornika . **Koszt takiej operacji nie jest dzisiaj znany jak również trudne są do oszacowania koszty jej utrzymania.** Dodatkowo pojawia się ryzyko jej uszkodzenia podczas wiosennego spływu wielkich wód. Inną wątpliwość budzi skuteczność działania tak szeroko rozciągniętej bariery naprowadzającej. Wg Instytutu Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie bariera taka powinna się składać z bio-akustycznego systemu kierowania ryb złożonego z minimum dwóch typów barier behawioralnych, np. bariery świetlnej i akustycznej oraz kurtyny sprężonego powietrza. Na krótkim odcinku od przyczółka do przepławki taki system może skutecznie działać ale czy tak samo dobrze będzie działał przez całą szerokość zbiornika? Jeżeli system naprowadzania ryb do przepławki nie będzie działał to w skrajnym przypadku inwestor musi liczyć się z koniecznością częściowego lub całkowitego zamknięcia elektrowni.

Autor nowej koncepcji przyjął bardzo wysoki wyróżnik szybkobieżności znacznie przewyższający wartość n_s = 650. Stoi to w sprzeczności w warunkami uzgodnionymi z RDOŚ w Bydgoszczy, która w swoim uzgodnieniu narzuciła inwestorowi nieprzekraczalną wartość wyróżnika na poziomie 650. Zapis taki znajduje się w decyzji środowiskowej. **Gdyby audytor przyjął dla dwóch turbin 1820 mm wyróżnik szybkobieżności n_s = 650 to wówczas produkcja energii elektrycznej spadłaby o 30%!**

Audytor wariancie II koncepcji poczynił zmiany w gotowej i uzgodnionej przez Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie przepławce autorstwa dr hab. inż. Wiesława Wiśniewolskiego prof. IRS. **Po tych zmianach przepławka nie będzie spełnić podstawowych kryteriów projektowych dla tego rodzaju obiektów przy uwzględnieniu ryb występujących w Drwęcy. Stoi też w sprzeczności z zapisami z decyzji środowiskowej.**

Ad. 7.4.3 Budowa Małej Elektrowni Wodnej - wariant III.

„Wariant III zakłada budowę MEW dokonując adaptacji trzech przęseł jazu komunalnego z zamknięciami ruchomymi z zastosowaniem jednego turbozespołu typu VLH".

Podstawowe cech tego wariantu to zminimalizowanie kosztów poprzez „adaptację" jazu do zainstalowania turbiny.

Niestety nie chodzi o adaptację ale o radykalną przebudowę jazu.

Audytor w tej koncepcji próbuje ukryć ogrom prac sprowadzając opis prac budowlanych do zaledwie dwóch zdań:

„Komora turbozespołu stanowi żelbetowy kanał powstały w wyniku adaptacji trzech przęseł jazu komunalnego. Instalacja turbozespołu wymaga częściowego zagłębienia istniejącej płyty wypadowej jazu, oraz rozbudowy jednego z istniejących filarów jazu. Kształt kanału oraz jego długość zoptymalizowano celem uzyskania jednorodnych rozkładów prędkości wody napływającej na turbozespół".

Na osiem stron A4 opisu tego wariantu tylko dwa zdania, z których nic nie wynika, a w zasadzie wynika, że prace budowlane to tylko adaptacja.

Tymczasem z części graficznej wynika, że „adaptacja" miałaby polegać na wycięciu około 180 m^2 betonowej płyty wypadowej jazu oraz 90 m^2 umocnionego dna poniżej poszuru jazu (narzut kamienny na materacu faszynowym). Na tej powierzchni zaplanowany jest wykop osiągający w najgłębszym miejscu 3,5 m głębokości. Dodatkowo konieczne jest częściowe usunięcie ścianki szczelnej na długości 8 m. W tak przygotowanym wykopie zaprojektowano żelbetowe ściany oporowe o grubości 0,5 m, wysokości 8,02 m utrzymujące wewnątrz słup wody o wysokości 6,21 m (kanał dopływowy do turbiny). Jak wyglądałoby fundamentowanie tych ścian oporowych? Tego nie ma nawet na rysunkach. Do przeprowadzenia tych prac należy wygrodzić w nurcie rzeki plac budowy o powierzchni około 380 m^2. Brak nawet szczątkowego opisu lub propozycji jak takie wygrodzenie miałoby wyglądać. Jest to bardzo istotne z uwagi na fakt, że częściowo taka przegroda musiałaby stanąć na betonowej płycie wypadowej jazu co uniemożliwia zastosowanie ścianki szczelnej. Brak wzmianki dotyczącej odwodnienia placu budowy. Trudność w tym przypadku polega na tym, że należy odwodnić grunt pod żelbetowym dnem jazu. Tylko powyższy krótki opis daje wyobrażenie, że będzie to bardzo duża ingerencja w konstrukcję jazu o wartości trudnej na obecnym etapie do oszacowania. Najprawdopodobniej będzie to najdroższa inwestycja spośród wszystkich nowych wariantów, a to z uwagi na trudności techniczne, a nie jej zakres mierzony kubikami betonu i kilogramami stali zbrojeniowej.

Pomimo zwróconej uwagi na problem eksploatacji turbiny VLH w warunkach zimowych audytor nie precyzuje w poprawionym audycie jakie zabezpieczenia przewidziano aby turbina tego typu mogła pracować w warunkach zimowych (w tym okresie odnotowywane są wysokie przepływy). Najskuteczniejszym sposobem zabezpieczenia turbiny przed uszkodzeniem jest jej odstawienie i uniesienie powyżej pokrywy lodowej. Do obliczeń należy zatem przyjąć, że turbina nie będzie pracowała przez 2-3 miesiące zimowe.

Sprawy techniczne to nie jedyna dziedzina, w której gubi się audytor w nowej koncepcji. W początkowej części audytu przedstawia całą listę potencjalnych zagrożeń formalnoprawnych, a jednocześnie lokuje elektrownie w wariancie III w miejscu gdzie nie uzyska pozwoleń. Oto tylko dwa podstawowe:

- ostrzega przed brakiem możliwości zdjęcia zakazu prowadzenia inwestycji w rezerwacie ichtiologicznym, a jednocześnie proponuje lokalizację elektrowni w samym środku tego rezerwatu,

- ostrzega przed brakiem możliwości zdjęcia zakazu prowadzenia inwestycji na obszarach zalewowych z uwagi na ochronę przeciwpowodziową, a jednocześnie proponuje lokalizację elektrowni w samym środku jazu ograniczając jego przepustowość i upośledzając funkcję regulacji (likwidacja 3 z 5 ruchomych przęseł jazu) zwiększając zatem ryzyko wystąpienia zalań i podtopień.

Ten audyt jest wewnętrznie sprzeczny!

Autor nowej koncepcji w wariancie III poczynił zmiany w gotowej i uzgodnionej przez Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie przepławce autorstwa dr hab. inż. Wiesława Wiśniewolskiego prof. IRS. **Po tych zmianach przepławka nie będzie spełnić podstawowych kryteriów projektowych dla tego rodzaju obiektów przy uwzględnieniu ryb występujących w Drwęcy. Stoi też w sprzeczności z zapisami z decyzji środowiskowej.**

Ad. 7.7 Analiza kosztów inwestycji

Z uwagi na powyższe czyli zaniżenie kosztów inwestycyjnych oraz zawyżenie produkcji energii analiza tego punktu jest bezzasadna.

Po prezentacji w części przeznaczonej na dyskusję z uwagi na jej burzliwy przebieg nie została udzielona odpowiedź na kilka wątpliwości. Zostały one zawarte w trzech pytaniach wysłanych do Instytutu OZE przez Toruńskie Wodociągi. Oto one oraz odpowiedzi Instytutu:

Pytanie 1. Podczas spotkania była prowadzona „ożywiona" dyskusja szczególnie w zakresie możliwych do zastosowań wariantów technicznych budowy MEW. Z uwagi na lokalizację elektrowni na obszarach chronionych w tym w rezerwacie ichtiofauny zostało nam narzucone (uzgodnienie z RDOŚ na etapie prowadzenia procedury środowiskowej) zastosowanie turbin o możliwie niskich obrotach charakteryzujących się wyróżnikiem szybkobieżności nie większym niż 650. Czy policzenie średniorocznej produkcji energii elektrycznej dla turbin Kaplana o średnicy 1820 mm w wariancie II było wykonane przy przyjęciu wyróżnika szybkobieżności o wartości nie większej niż 650? Jeżeli był przyjęty wyższy wyróżnik, to prosimy o aktualizację obliczeń lub ich uzupełnienie.

Odpowiedź IOZE:

„W materiałach przekazanych przez inwestora (będących podstawą sporządzenia „Audytu formalnoprawnego oraz techniczno-inwestycyjnym budowy Małej Elektrowni Wodnej w miejscowości Lubicz Górny, w km 12+300 rzeki Drwęca, gmina Lubicz") brak jest informacji dotyczących narzucenia przez RDOŚ zastosowania turbin o możliwie niskich obrotach charakteryzującym się wyróżnikiem szybkobieżności nie większym niż 650. Zarówno turbiny przedstawione w wariancie I jak i w wariancie II osiągają prędkości obrotowe stwarzające zagrożenie dla ichtiofauny, dla których konieczne jest stosowanie gęstych krat na wlocie do turbiny. W związku z powyższym uważa się, iż tak szczegółowe określenie parametrów turbozespołu wskazując ograniczenia wyróżnika szybkobieżności na etapie pozyskiwania decyzji środowiskowej, w przypadku budowy Małej Elektrowni Wodnej uznaje się za bezzasadne, gdyż w przypadku zastosowania przegród behawioralnych, oraz budowy przepławki (co ma miejsce w przypadku budowy MEW Lubicz), ograniczenie wartości wyróżnika szybkobieżności nie jest celem służącym ochronie środowiska (ochronę zapewniają ww. przegrody oraz przepławka), natomiast realnie wpływa na obniżenie rentowności przedsięwzięcia. Niniejsze ograniczenie natomiast staje w opozycji do art.31 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo Wodne (Dz.U. 2001 Nr 115 poz. 1229)

dotyczącego korzystania z wód w sposób nie powodujący marnotrawstwa wody oraz jej energii".

Odpowiedź jest długa i wymijająca.

Pytanie było proste: czy policzenie średniorocznej produkcji energii elektrycznej dla turbin Kaplana o średnicy 1820 mm w wariancie II było wykonane przy przyjęciu wyróżnika szybkobieżności o wartości nie większej niż 650? Jeżeli był przyjęty wyższy wyróżnik, to prosimy o aktualizację obliczeń lub ich uzupełnienie.

Instytut OZE próbuje ukryć, że w wariancie II z dwoma turbinami o średnicy wirnika 1820 mm przyjął wyróżnik szybkobieżności o wartości przekraczającej n_s = 650 o około 40%! **Jest to niezgodne z decyzją środowiskową i nigdy nie będzie mogło być zrealizowane.** Porównanie wariantów z trzema i dwoma turbinami lecz o różnych wyróżnikach szybkobieżności jest niemiarodajne! To są wartości nie do porównania. Gdyby rzetelnie policzyć produkcję energii elektrycznej dla wariantu z turbinami 1820 mm i wyróżnikiem szybkobieżności 650 to okazałoby się, że wariant z dwoma turbinami przegrywa z wariantem w trzema turbinami. Jest to prawdziwa przyczyna uchylenia się od odpowiedzi przez Instytut.

Pytanie 2. W koncepcji Pana Wędrowskiego została policzona wartość energii elektrycznej dla trzech różnych spadów w tym dla spadu maksymalnego 2,3 m (43,66 – 41,3 m). Niestety jest tam podana wartość, a nie ma czytelnego sposobu dojścia do ostatecznego wyniku tj. wyznaczenia krzywej sum czasów trwania przepływów i zestawienia czasów trwania przepływów w dniach (zwracaliście Państwo uwagę na powyższe podczas prezentacji). Dla rozważań matematycznych przyjmijmy, że jest możliwe uzyskanie spadu 2,3 m. Ponieważ macie już Państwo wyznaczone czasy trwania przepływów prosimy o dodatkowe policzenie średniorocznej produkcji energii elektrycznej dla wariantu z trzema turbinami przy spadzie 2,3 m (w obliczeniach przyjęliście Państwo spad 1,89 m)

Odpowiedź IOZE:

„Dokonano dodatkowego przeliczenia średniorocznej produkcji energii elektrycznej dla wariantu z trzema turbinami przy spadzie 2,3 m. Wyniki niniejszych obliczeń zostały zawarte w „Audycie" pkt. 15"

Dodatkowo w poprawionej wersji audytu pojawiło się zdanie:

- *W obliczeniach przyjęto sprawność turbozespołu jak dla spadu netto 1,89 m.*

Nieprawda!

Instytut OZE w audycie, w weryfikowanej koncepcji dopuszcza się manipulowania i zafałszowywania danych celem uzyskania korzystnych dla siebie wyników obliczeń.

Pytanie 3. Podczas spotkania na którym dokonaliście Państwo Prezentacji Audytu, poruszona była kwestia przyjęcia poziomu wody dolnej na rzędnej 41,70 czy też 41,30 m. W założeniach analizy ekonomicznej przyjęliście Państwo poziom wody górnej na rzędnej 43,66 m n.p.m., a wody dolnej na rzędnej 41,70 m n.p.m. Czy w przypadku obniżenia wody dolnej podczas letnich niskich przepływów czy też w przypadku dążenia do utrzymania wody dolnej na rzędnej 41,30, co jest najlepszym rozwiązaniem z punktu widzenia interesu TW Sp.

z o.o., przepławka zaproponowana przez Państwa w wariancie II z dwoma turbinami Kaplana będzie nadal sprawnie działać?

Odpowiedź IOZE:

„W opracowaniu dokonano aktualizacji przepławki. Jako warunki brzegowe przyjęto poziom wody górnej na rzędnej 43,66 m. n.p.m. Poziom wody dolnej określono na podstawię pomiarów z ostatniego pięciolecia (udostępnionych przez inwestora), gdzie najniższy odnotowany poziom wody dolnej wyniósł 41,28 m n.p.m. (09.07.2010 r.; 16.07.2010 r.). Przepławka będzie prawidłowo funkcjonować zarówno w przypadku utrzymania wody dolnej na rzędnej 41,30 m n.p.m. jak również w przypadku jej podniesienia na poziom 41,70 m n.p.m."

Nieprawda!

Instytut OZE dopuszcza się świadomego poświadczenia nieprawdy oraz celowego wprowadzenia w błąd zamawiającego!

Przepławka przestanie sprawnie pracować. Dojdzie do wypłycenia pierwszej wejściowej dla ryb komory z wartości 1,90 m do 1,50 m. Dodatkowo różnice poziomów wody w poszczególnych komorach zwiększą się i przekroczą graniczna wartość 0,15 m wyznaczoną warunkami wydanymi przez RDOŚ Bydgoszcz. Będzie to podstawa do cofnięcia pozwolenia i zamknięcia elektrowni. Aby tego uniknąć pozostanie jedynie porozumienie z właścicielem jazu młyńskiego dotyczące zwiększenia piętrzenia wód Drwęcy na jazie młyńskim.

Okazuje się zatem, że w przypadku realizacji koncepcji Instytutu OZE korzyści odniesie właściciel jazu młyńskiego, a straty Toruńskie Wodociągi.

Wnioski:

Z uwagi na:

- przeprowadzenie audytu „Koncepcji budowy MEW Lubicz, rzeka Drwęca, km 12+300. Etap II" w sposób niewystarczający,

- zmiany w zaprojektowanej i uzgodnionej przepławce dla ryb powodujące niezgodności z decyzją środowiskową,

- zaproponowanie własnych autorskich koncepcji z całą listą błędów grubych,

- nierzetelne przeprowadzenie analizy ekonomicznej wariantów,

- dopuszczenie się poświadczenia nieprawdy, celowe wprowadzenie w błąd Toruńskie Wodociągi oraz zafałszowywanie i manipulowanie danymi

audyt w całości należy odrzucić.

mgr inż. Janusz Wędrowski